

5. REGÉNYFÜZET

BASTEI
BUDAPEST

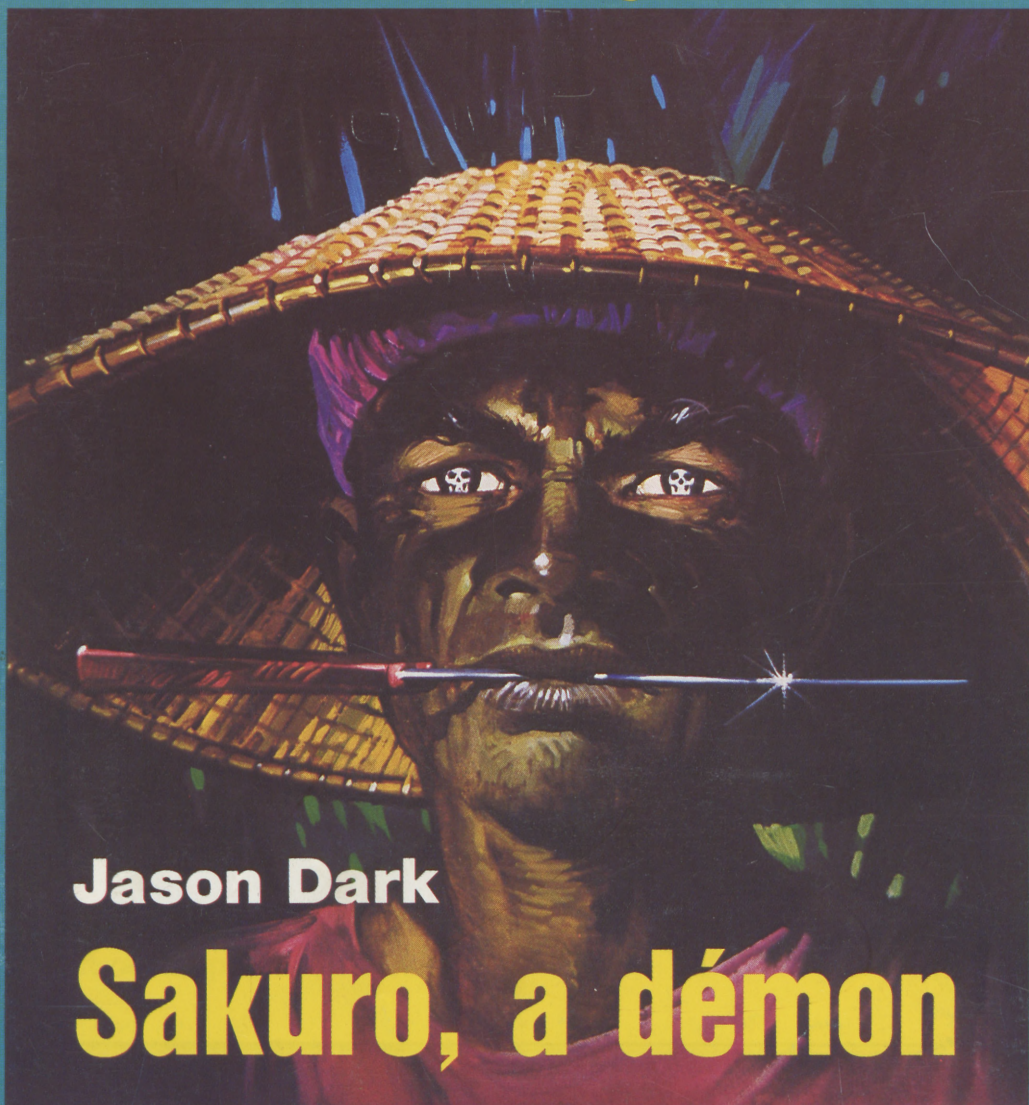
ÁRA: 48 Ft

MC
111.659

A SZELLEMVADÁSZ

JOHN SINCLAIR

Jason Dark hátborzongató sorozata

Jason Dark

Sakuro, a démon

JOHN SINCLAIR

... elhagyott temető... vaksötét éjszaka... titokzatos csend... távoli harangszó... éjfél — egy velőtrázó sikoly! Szellemek és démonok, farkasemberek és vámpírok órája ez. De a szellemvadász John Sinclair, a Scotland Yard rokon-szenves főfelügyelője sem tétlen. — Halálmegve-tő bátorsággal küzd barátaival a sötétség gonosz erői ellen.

JOHN SINCLAIR — egy fogalom a horrortörté-netek kedvelőinek egész Európában.

BORZONGÁS, KALAND, RETTEGÉS

Olvassa Ön is Jason Dark nagy sikerű sorozatának havonta megjelenő, új regényét!

A SZELLEMVADÁSZ

JOHN SINCLAIR

Jason Dark hátborzongató sorozata

Sakuro, a démon

— Mindannyian, kik egybegyűltünk itt, megrendült szívvel gyászoljuk a mindenki által nagyra becsült Earl Brandont. Nyugodjék békében.

A szónok zsebébe csúsztotta jegyzetét, színpadias mozdulattal megtörölte a szemét vakítóan fehér zsebkendőjével, majd helyet foglalt a gyászolók között, az első sorban. Csak egy idősebb asszony zokogott csendben. A magnóról rögtön felcsendült a gyászzene, és a nehéz, virágokkal és koszorúkkal díszített koporsó begördült az égetőke-mencébe.

S ekkor hirtelen valami felfoghatatlan történt!

Egy sikoly hasított a csöndbe...

A gyásznépen végigfutott a jeges rémület — a kiáltás a lezárt koporsóból jött!

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
GEISTERJÄGER JOHN SINCLAIR
JASON DARK; SAKURO, DER DÄMON

Bastei-Verlag Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

Fordította:
MAROS JUDIT

ISSN 0866-2347
ISBN 963 7897 11 9

© Maros Judit Hungarian translation

MCM.659

1991

A SZELLEMVADÁSZ JOHN SINCLAIR
c. regényfüzetek a Bastei Budapest Kiadói Kft. időszakos kiadványa.

Felelős kiadó: Oroszlán László

Felelős szerkesztő: Simonits Erzsébet

Műszaki szerkesztő: Hörömpő Gabriella

Kiadóhivatal: 1111 Budapest, Egrý József u. 23.

Szerkesztőség: 1053 Budapest, Kossuth L. u. 4. Telefon: 118-5716

Terjeszti a Magyar Posta.

© BASTEI-VERLAG

Gustav H. Lübbe GmbH & Co.

5060 Bergisch Gladbach 2

Scheidt bachstrasse 23-31

Minden jog fenntartva, beleértve a kiadvány egészének vagy részleteinek bármilyen formában történő felhasználását, sokszorosítását. A regény szereplői kitalált személyek. Bármely adott személlyel, élövel vagy akár elhunytal való hasonlóság a véletlen műve.

Budapest, Szikra Lapnyomda (91-1292)

Felelős vezető: dr. Csöndes Zoltán vezérigazgató

Elsőként Kenneth Brandon tért magához. Az elhunyt fia felugrott, odafutott a koporsóhoz, amely abban a pillanatban megindult, és zajtalanul begurult az égetőkemencébe.

Felcsendült a lassú gyászzené.

Kenneth Brandon rávetette magát a koporsóra.

— Segítsetek már! — kiáltotta. — Az istenért, segítsetek! Nem halt meg az apám! Hallottam a kiáltását!

Kenneth belemélyesztette körmeit a koporsófedél fafaragásaiba, mintha fel akarná szakítani a tömör fát. A virágok és koszorúk leborultak, miközben a koporsó még mindig az égetőkemence felé gurult.

A gyásznép a helyén maradt: úgy ültek, mintha odacövekeltek volna őket. Tágra nyílt szemmel követték a szörnyű színjátékot.

Lassan felemelkedett az égetőkemence ajtaja.

Kenneth Brandon rámeredt a rostélyra, amely fölött már ott lobogtak a kékes gázlángocskák. Még néhány másodperc, és belekapnak a koporsóba.

Valaki teljes erejéből dörömbölt a koporsó mélyéből, a fedelet feszítgetve.

— Apám! — Kenneth hangja megbicsaklott. Ez már nem is volt emberi hang. Minden erejét megfeszítve kétségbeesetten próbálta a fiatalember feltépní a fedelet.

De hiába.

Kenneth Brandon hátrahanyatlott és zokogni kezdett, közvetlenül a kályha előtt.

A koporsó továbbgördült, zúgó orgonahangok kíséretében.

Kenneth segélykérően kinyújtotta karját, mintha feltartóztathatná az elkerülhetetlen végzetet.

És akkor megpillantott még valamit.

Egy hatalmas alakot, aki győzelemittasan vigyorgott, és a hóna alatt egy halálfejet szorongatott, amelynek sötét szemüregéből vér csöppent a koporsóra.

Aztán lecsapódott az ajtó.

Kenneth Brandon egész testét görcsös zokogás rázta. Idegei felmondták a szolgálatot. Olyasmit látott, ami képtelenség, ami nem létezhet!

Segítő kezek felemelték, valaki egy üveget szorított az ajkához. A whisky úgy égette torkát, mint a tűz. Köhögési roham rázta meg. Zavartan kinyitotta szemét, és maga előtt látta menyasszonya, Sheila Hopkins arcát.

— Igyál, Kenneth — mondta Sheila —, az jó tesz.

Kortyolt még egyet, aztán felegyenesedett.

A gyásznép köréje sereglett. Néhányan kíváncsi, mások ijedt tekintettel meredtek rá.

Sheila gyengéden megsimogatta a haját. — Most menned kell! — suttogta a fülébe. — Nyugalomra van szükséged. Túl sok volt ez neked.

Kenneth megrázta a fejét. — Nem — mondta határozott hangon. — Sejtettem volna, hogy így fog történni. Az átok beteljesedett.

— Miféle átok? — kérdezte Sheila.

— A mágus Sakuro átka ért utol.

Kenneth tompa, színtelen hangon beszélt, mintha a sírból szólna. A köréje gyűlt gyászolók rémülten rebbentek szét. Az iszonyattól megborzongtak...

A Brandon család Anglia déli részén lakott, egy part menti kisvárosban.

Családi házuk még a múlt században épült, de azóta modernizálták, s így a legkényesebb ízlésnek is megfelelt. Magas kőfal vette körül a kertet, így gyakorlatilag el voltak zárva a külvilágtól. A park egészen elvadult: a fák, bokrok és gízgakok áthatolhatatlan dzsungellé változtatták. Csak a ház felé vezető kis utat tisztították meg.

Maga a ház egy dombra épült. Nyugatra néző ablakaiból a tengert lehetett látni, sőt, az éles szemű megfigyelő tiszta időben akár a francia tengerpartot is felfedezhette.

Ezen a késő délután Sheila Hopkins örült tempóban vezette acélszürke Jaguárját az országúton. Sheila letekerte az ablakot, kikönyökölt rajta, úgy vezette, egy kézzel sportkocsiját.

A lány jól vezetett. Az autóvezetés, akár a lovaglás vagy a vízipóló, kedvenc hobbijai közé tartozott, amit vagyonos apjának köszönhetően, megengedhetett magának. Egyébként művészettörténetet hallgatott az egyetemen.

Huszonkét éves volt, hosszú, szőke hajjal és ragyogó, kék szemekkel. Ő maga is elégedett volt külsejével, csak orrát találta egy kicsit rövidnek. De más ellen nem lehetett kifogása, főleg ami az alakját illeti. Azzal minden férfit elbűvölt.

De három hónap óta csak egyetlen férfi érdekelte Sheilát: Kenneth Brandon.

Egy partin ismerkedtek meg, s rögtön megtetszett a lánynak Kenneth nyugodt, szerény viselkedése. Egészen más volt, mint akikkel korábban járt. Számára nem a pénz volt a legfontosabb. Az csak másodlagos szerepet játszott az életében, mert ő elsősorban tudós volt. Hivatását apjától örökölte. Kenneth fizikát és régészetet végzett, s bár csak harmincéves volt, máris elismeréssel emlegették a nevét szakmai körökben.

Apja is régész volt, egy egész sor szakkönyv írója. Legsikeresebb művei az egyiptomi és főníciai történelemről felkeltették a szakma élénk érdeklődését. Doktor Brandon hihetetlennek tűnő elméleteket állított fel, amelyeket végül is sorra bebizonyított. Csak egyet nem. Ezt az elméletet a félelem hatotta át, s oly szörnyűséges volt, hogy Brandon nem merte nyilvánosságra hozni. Várni akart vele még néhány évet, míg a végső, döntő bizonyítékot megleli, s az emberiség is éretté válik befogadására. Brandon éppen ezen az elméleten dolgozva halt meg. Az egyetlen ember, akit kutatásaiba beavatott, a fia volt. Egyedül benne bízott meg Earl Brandon, és Kenneth óvakodott attól, hogy bárkinek is szót ejtsen titkukról. Még menyasszonyának sem árulta el, bár az állandóan ki-nozta kérdéseivel.

BASTEI
BUDAPEST
JOHN SINCLAIR

Ilyen gondolatok jártak Sheila fejében, miközben a Brandon család háza felé hajtott.

Sötétedett már, amikor a birtok nagy, kovácsoltvas kapuja előtt lefékezett.

Fürgén kiugrott a kocsiból, megnyomta a kaputelefon gombját, és beleszólt, amikor Kenneth hangját meghallotta: — Nyisd ki, drágám!

— Egy pillanat — érkezett a válasz, és a kapu két szárnya nyomban kinyílt. Csikorgó kerekkel lódult neki a Jaguár, és begördült a ház elé.

Kenneth már a lépcsőfeljárt tetején várta.

— Édesem! — kiáltotta Sheila, s csókot lehelt vőlegénye arcára, miközben mindkét kézzel rácsimpszkodott, és bevonszolta a házba.

Kenneth elkínzottan mosolygott.

— Mi van veled? — faggatózott Sheila, amikor a könyvtárszobába léptek. — Az utóbbi időben olyan komoly vagy. Még mindig az apádra gondolsz?

Kenneth bólintott.

— Istenem — sóhajtott Sheila, és megragadta Kenneth vállát. — Az apád meghalt, de az élet megy tovább. Próbáld ezt végre megérteni! Mit csináltál egész idő alatt? Olvastál, ugye? Ezeket itt! — A lány a könyvespolcok felé mutatott, amelyek a szoba három falát is elfoglalták. — Eltemeted magad a régi könyvek közé, ahelyett hogy társaságba járnál. Akár minden estét máshol tölthetnénk. De hisz, már majd egy hónapja meghalt az apád...

— Csak nyugalom, Sheila — mondta Kenneth Brandon —, ezt nem értetted meg.

— Hogy beszélsz velem? Nem ismerek rád!

— Bocsáss meg, Sheila! Félreéritesz. Csak egy kicsit ideges vagyok, túl

sokat dolgoztam. — Kenneth egy fáradt kézmozdulattal megdörzsölte a szemét.

— Túldolgoztad magad, hát ez az! — Sheila egy kis dohányzóasztalhoz ment, kivett a cigarettatartóból egy szál cigit, és mielőtt Kenneth tűzzel kínálhatta volna, rágyújtott. — Ezen változtatunk — közölte határozott hangon. — Még ma este kiruccanunk Doverbe. Ismerek ott egy jó éttermet. Egész Angliában nem kapsz olyan friss halat, mint ott. És holnap elutazunk négy hétre az apám birtokára. Mindkettőnket meghívott. Meglátod, csodálatos lesz.

Kenneth Brandon odalépett az egyik ablakhoz, és elhúzta a függönyt. Egy perc is beletelhetett, olyan hosszan meredt némán a sötétségbe. Aztán megszólalt: — Nem tehetem, Sheila. Még túl sok dolgom van. Rendeznem kell az apám hagyatékát. Holnapra ígéreztem az ügyvéd. Nem mehetek el... És nem is akarok.

A lány elnyomta a cigarettát. — Javíthatatlan vagy — sóhajtott tettetett kétségbeeséssel. — Számoltam ezzel a válasszal, és ezért bepakoltam magamnak néhány holmit. Ugyanis itt maradok pár napra.

Kenneth e szavakra megfordult. Mindkét kezét elegáns házi köntösének zsebébe süllyesztette, de most kivette, és Sheila látta, hogy remeg a keze.

— Mi bajod van, Kenneth? Hát nem is örülsz?

— Dehogynem. Mégis jobban szeretném, ha holnap elutaznál.

— Elment a józan eszed? Eltaszítasz magadtól? Vagy van valakid?

— Ugyan, ahogy — válaszolta Kenneth komoran. — De ez a ház túl veszélyes számodra. Érzem. Egy szörnyű titok nyomára bukkantam. Nem szeretnék ebbe az örületbe magammal rántani.

— Ostobaság — vetette ellene Sheila. — „Szörnyű titkok” — mintha a középkorban élnénk! Ma elmegyünk vacsorázni, és kész. Aztán megbeszéljük az ügyet. Rendben?

— Oké — bólintott Kenneth Brandon beleegyezően. — Csak felhúzókat valamit.

Sheila Hopkins már készen volt. Kerek kivágású, halványpiros selyemruhát viselt, amit egy igazgyöngysorral tett még elegánsabbá. Cigarettazással ütötte agyon a várakozási időt. Határozottsága csak megjászott volt. Ösztönösen érezte, hogy valami nincs rendben, valami szörnyűség közeleg felé...

Kenneth elkészült. Sötétkék öltöny, fehér ing volt rajta, amihez piros nyakkendőt kötött. Kenneth Brandon — ellentétben korosztályának sok képviselőjével — sokat adott a megjelenésére.

— Indulhatunk? — kérdezte Sheila tettetett vidámsággal.

— Igen.

Jó félórát kocsikáztak Doverig. Az étterem egy eldugott kis mellékutcában feküdt, s csak azok találtak oda, akik már jártak ott.

A halászok népviseletébe öltözött főpincér az egyetlen, még üresen álló asztalhoz kísérte az ifjú párt.

Kenneth átengedte Sheilának az ételek kiválasztását. A lány mindkettőjüknek vajban sült laposhalat, salátát és egy könnyű fehérbort rendelt.

Kenneth némán evett. Sheila többszöri kezdeményezése ellenére sem szólalt meg. Végül a lány feladta, hogy szóra bírja.

— Nem ízlett, uram? — kérdezte a főpincér, amikor elvitte Kenneth még majdnem érintetlen tányérját.

— Dehogynem. Csak nem voltam túl éhes.

Negyedórányi tétlen üldögélés után fizettek és kimentek. A friss éjszakai levegő felélénkítette őket. Sheila belekarolt vőlegényébe.

— Sétálunk még egyet?

Kenneth rábólintott.

A sziklák felé indultak el. A hűvös tengeri szellőtől Sheila megborzonzott. Kenneth vállára tette a kezét, de gondolatban máshol járt. A lány megérezte, és arrébb húzódott. — Tulajdonképpen mi bajod van? — kérdezte.

A vőlegénye éppen belekezdett volna a válaszbba, amikor megpillantotta a kísértetet. Ugyanazt, amelyiket az égetőkemencénél látott.

A kísértet a levegőben lebegett, fenn a magasban, és kinyújtott kezében egy fejet tartott.

Earl Brandon fejét.

Jeges félelem szorította össze Kenneth torkát. Egy szót sem tudott kinyögni.

És akkor hirtelen halálfejjé változott az apja feje, amelynek szemgödreiből vér csöpögött.

Aztán eltűnt a kísértet.

Kenneth Brandonból abban a pillanatban megkönnyebbült kiáltás szakadt fel.

— Kenneth! — hallotta Sheila hangját. — Térj magadhoz! Mi történt?

Kenneth Brandon megdörzsölte a szemét: — Megint itt volt — suttogetta. Sheila örült félelmet látott vőlegénye szemében lobogni.

— De ki volt itt, Kenneth? Ki volt az?

A férfi zavartan rámeredt a lányra: — Hát te nem láttad? Hiszen... ő volt az... Sakuro, a mágus...

Sheila a fejét rázta: — Nem volt itt senki sem. Ez az ostoba Sakuro csak a te képzeletedben él. Gyere, induljunk hazafelé! Először is ki kell aludnod magad alaposan.

Sheila szinte vonszolta vőlegényét a kocsihoz. Az csak néhány mérföldnyire a Brandon-háztól szólalt meg ismét: — Tudod, milyen érzésem van, Sheila?

— Nos?

— Hogy még ma éjszaka meghalok.

Éppen éjfél ütött az óra, amikor Kenneth Brandon a felső emeleten lévő hálószobájába vonult. Sheila már aludt. Kenneth rábeszélte, hogy korábban bújjon ágyba, s hozzá még egy altatót is kevert az italába.

Kennet Brandon szobája fényűzően volt berendezve. A múlt századi bútorok egy vagyont érhettek. A plafonig érő, holdüveges ajtó egy kis balkonra nyílt.

Kenneth behúzta az ajtó előtti sötésvörös selyemfüggönyt, meggyújtotta faragott éjjeli lámpáját, és ruhástól rávetette magát a széles franciaágyra. A takaróján egy csomó vastag könyv hevert. Önkéntelen mozdulattal egy kigyóbőrbe kötött könyv után nyúlt. Habozás nélkül felütötte.

Ez volt a szörnyű titkot rejtő könyv, amelyet apja hozott annak idején Egyiptomból.

Kenneth óvatosan lapozgatta a hártavékony, kézzel írott lapokat.

Bele-beleolvasott a könyvbe, s lassanként úgy elmerült az olvasásban, hogy már egészen elfeledkezett arról, hol is van. Hirtelen olyan érzése támadt, mintha a könyv szereplői életre kelnének. Ijedten rezzent össze, amikor suttagó hangokat hallott, és futó árnyakat vélt felfedezni a szobában.

Csak ekkor vette észre, hogy álom és ébrenlét között lebegett. A könyv kiesett a kezéből, mellette feküdt a takarón.

Halálos csönd honolt a szobában. Csak a régi állóóra monoton ketyegése hallatszott.

Kenneth fázósan megborzongott. De a hideget nem kívülről, hanem belülről érezte.

Lassan kikászálódott az ágyból. Halálsápadt volt, arca beesett. Reszkető ujjakkal kihalászott egy cigarettát a dobozból. Szájába dugta, és éppen rá akart gyújtani, amikor egy hangra összeresztent.

Gúnyos vihogást hallott.

Kenneth Brandon megmerevedett.

Újra hallotta a vihogást.

Az ablak felől jött a hang.

Hirtelen végigfutott agyán a gondolat, hogy ütött az utolsó órája: felébresztette a múlt démonait, akik ezt megbosszulják.

Az erkélyre nyíló ajtó függőnye hirtelen meglebbent, majd középen szétnyílt . . .

Sakuro, a démon lépett elé . . .!

Kenneth Brandon visszahőkölt. A mellkasát vasabronccsal szorította a félelem és az iszonyat. Torkát halálos rémület fojtogatta.

Sakuro megint a halott fejét tartotta. És az üres szemeödrökből most is vér csöpögött, ami rögtön felszívódott.

A démon lassan megindult a fiatal tudós felé.

Kenneth Brandon belenézett parázsló szemébe, és rögtön tudta, hogy elveszett.

Ekkor Sakuro hirtelen megszólalt a régi egyiptomiak nyelvén.

Mivel Brandon régészként holt nyelvekkel is foglalkozott, jól értette szavait.

— Megzavartad a halottak nyugalmát, ezért magammal viszlek az árnyak és démonok birodalmába. Meghalsz, de nem igazi halállal. Arra kárhoyztalak, hogy az evilági és túlvilági lét köztes állapotában légy örökre. Akárcsak az apád! — mondta Sakuro.

Az utolsó szavakra magához tért Brandon benuultságából. Egy kiáltással rávetette magát a mágusra. Ököllel ment neki, hogy vigyorgó pofájába vágjon.

De a mozdulat közben hatalmas ütés érte. Egy titokzatos erő visszarántotta, és az ágyra hajította.

Sakuro ördögi nevetését hallotta. — Megpróbáltál szembeszállni egy démonnal! Ezért meg kell halnod!

Kenneth Brandon megpróbált felállni. Hiába erőlködött, tagjait meg se tudta mozdítani. Mintha acélbilincsbe zárták volna egész testét: karja, lába teljesen merev volt.

Sakuro torz pofája lassan közeledett az arca felé. A démon szurok- és kéniszagot árasztott magából.

A pokol bűzét.

Kenneth érezte, amint egy jéghideg kéz megérinti. Soha nem tapasztalt hidegség futott át testén, megbénította izmait, és merev, halottszerű állapotba került. Sakuro várt még egy percet, majd hangtalanul, ahogy jött, eltűnt.

A démon újabb áldozatot szedett!

Sheila Hopkins arra ébredt, hogy a szél becsapta az ablaktáblát. Ijedten felriadt, néhány percre szüksége volt, míg rájött, hol is van. — Úristen, de mélyen aludtam — motyogta zavartan.

Jeges szél fúj be az ablakon, fellebbentette a függönyöket. A lány meztelen felsőtteste lúdbőrözött. Ettől magához tért. Egy gyors ugrással kint tette az ágyból, belebújt a köntösébe, és becsukta az ablakot.

Kenneth még mindig aludna? Előző este olyan furcsa volt, mindenáron egyedül akart aludni, amire még sosem volt példa.

Sheila elhatározta, hogy benyit Kenneth szobájába.

Halkan kinyitotta az ajtót. A tágas előtérben kitapogatta a villanykapcsolót.

A falilámpák felgyulladtak: meleg fényt árasztottak.

Lesietett a széles lépcsőn, de Kenneth szobája előtt megtorpant.

Különös nyugtalanság fogta el a lányt. Aztán mély lélegzetet vett, és halkan bekopogott.

Nem érkezett válasz.

Sheila határozott mozdulattal lenyomta a kilincset. Az ajtó kitárult.

— Kenneth? — suttogta Sheila.

Vőlegénye nem válaszolt.

Erre a lány belépett a szobába. A kis éjjeli lámpa még égett, ott heverték a könyvek az ágyon, és az elnyomott cigarettát is felfedezte Sheila.

De vőlegényének nyoma sem volt.

Csak ekkor vette észre, hogy az erkélyajtó tárva-nyitva áll.

— Csak nem menekült el előlem Kenneth? — gondolta magában Sheila, kilépve az erkélyre.

— Kenneth! — kiáltását messzire elvitte a szél, majd a sötét park elnyelte.

De válasz nem érkezett a hívó szóra.

Sheilát elfogta a félelem. Visszarohant az előtérbe, felkapta a telefonkagylót, és remegő ujjakkal apja számát tárcsázta.

Amikor meghallotta apja álmos hangját, egy szuszra elhadarta a történeteket.

Gerald Hopkins egyszer sem szakította félbe a lányát, csak akkor szólalt meg, amikor az befejezte mondandóját: — Gyere gyorsan át hozzám! A továbbiakat majd megbeszéljük.

— Apu, mit akarsz tenni?

— Szólok a Scotland Yardnak.

— Azok úgysem tudnak segíteni.

— Dehogynem, Sheila. Van ott egy jó ismerősöm, Powell főfelügyelő. Ő a különleges ügyosztály vezetője, s az emberei nem egy rejtélyes ügynek

nyomára bukkantak. Úgyhogy vágd magad a kocsiba, és hajtsál ide! De vigyázz magadra!

— Rendben van, apa.

Sheila lázas sietséggel magára kapta ruhadarbjait, a többi holmiját bevágta a bőröndjébe, és kirohant a félelmetes házból.

Nem látta, hogy két parázsló szem rámered.

Sakuro volt a nyomában . . .

A hat lövés olyan gyors egymásutánban dördült el, hogy szinte egyetlen lövésnek tűnt.

Az éles hang még ott rezgett a levegőben, amikor az edző felkiáltott: — Remek, John! Négy tizenkettes és két tizenegyes. Fejlődsz!

John Sinclair szárazon nevetett, és maga mellé tette a pisztolyát. — Akkor végeztünk mára, Smitty.

— Igen. De a következő hónapban találkozunk, s ha nem csalódom, akkor csupa tizenkettesed lesz!

John nevetve intett az edzőnek, és elhagyta a pincét.

Ezek a lögyakorlatok, a havonkénti dzsúdó- és karateedzésekkel, hozzátartoztak a felügyelő mindennapjaihoz. És ez rendjén is volt, mivel John Sinclair feladatai többnyire életveszélyesek voltak.

Két perc múlva már a tus alatt állt. A Scotland Yard felügyelője harmincas, magas termetű, szőke, kék szemű, sportos alkatú férfi volt. A különleges ügyosztályon dolgozott, ahol a bonyolult esetekkel foglalkoztak.

Tíz perc múlva már a lifttel ment felfelé a hivatalába John. A folyosón összefutott egy kollégájával.

— Mr. Sinclair, siessen azonnal a főnökhöz! Sürgős ügy!

— Semmi sem olyan sürgős — hűtötte le fontoskodó kollégáját John. Powell főfelügyelő húsos kezét tördelte, amikor John belépett az ajtón.

— Szép jó napot, főnök úr! — üdvözölte John kedélyesen.

— Ne viccelődjön most! Ez a nap biztos nem lesz szép. Látogatónk érkezik.

— Megkérdezhetném, hogy ki, uram?

Powell szeme villant egyet a szemüveg mögött: — A neve . . .

Ebben a pillanatban kigyulladt a házi telefon piros lámpája. — Megérkezett Sir Gerald Hopkins — hallották a titkárnő hangját.

— Kérem, fáradjon be.

Powell Johnra nézett.

— Gerald Hopkins befolyásos ember. Jó kapcsolatai vannak a királyi házhoz. Azonkívül ugyanabban a golfklubban játszunk. Nem tudom, milyen ügyben fordul hozzánk, de magát ajánlottam neki. Úgyhogy ne blamáljon, John!

John Sinclair csak megvonta a vállát.

Aztán kinyílt az ajtó, és Hopkins belépett. Kinyújtott jobb kézzel Powell-hez sietett, és mély, kissé érdes hangon üdvözölte a főfelügyelőt.

John nem állta meg, hogy titokban elmosolyodjon. Hopkins kockás zakót és ahhoz illő térdnadrágot viselt, a lábán vastag zökni és igazi kirándulóbakancs volt. Tányérsapka tette a képet teljessé. Napbarnított arca csuparánc volt, szája fölött sűrű fehér bajuszka virított.

— Szabad bemutatnom legjobb kollégámat, Sinclair felügyelőt? — kérdezte Powell.

— Örvendek, felügyelő úr.

— Uram! — John könnyedén meghajolt, de uralkodnia kellett magán, hogy ki ne pukkanjon belőle a nevetés.

A három férfi helyet foglalt az ülőgarnitúrán.

Gerald Hopkins elővette tubákos szelencéjét, szippantott egyet, majd a tárgyra tért.

— Nem magam, hanem a lányom ügyében, jobban mondva, a vőlegénye miatt jöttem, aki hirtelen eltűnt.

— Olajra lépett — jegyezte meg John.

— Még nem látta a lányomat, uram! — mordult rá Hopkins.

Powell figyelmeztető pillantást küldött John felé.

— A lányom vőlegénye — folytatta Sir Gerald — előkelő családból származik, Kenneth Brandonnak hívják. A nemrégiben elhunyt dr. Earl Brandon fia. A lányomtól tudom, hogy apja temetése óta búskomor. Gyakran rémeket látott, mindig egy Sakuro nevű démonról beszélt. Azt állította, hogy megjelent előtte. Aztán egyik nap hirtelen eltűnt. Ez minden. A lányom, Sheila, azt gondolja, hogy bűnesetről van szó. Szeretnék a kedvében járni, ezért kerestem fel önöket.

Powell főfelügyelő kérdően nézett Johnra: — Mi a véleménye, felügyelő?

John rövid habozás után válaszolt: — Hallottam Earl Brandonról, sőt írásait is olvastam. Nagy koponya volt, azt el kell ismerni. A régi egyiptomi és főníciai történelemmel foglalkozott, olyan felismerésekre jutott, amelyek a mai kor embere számára felfoghatatlanok. Részleteiben sajnos nem ismerem a kutatásait, de azt nem hiszem, hogy Kenneth Brandon csak úgy, szó nélkül eltűnt volna.

— Hát akkor mire gondol? — vágott a szavába Hopkins.

— Arról még nem nyilatkozhatom, uram. Ott volt a temetésen?

Sir Gerald Hopkins rábólintott.

— No, látja. Akkor emlékszik a kiáltásra a koporsóból?

Az öregúr elsápadt. — Valami ostoba vicc lehetett . . . Kiáltás a koporsóból? Ki hinne ebben . . .

— Kenneth Brandon hitt benne, és valószínűleg igaza volt — vetette elene John. — De hagyjuk ezt! Hol érem el a lányát, uram?

— Most a londoni lakásán tartózkodik. Egy pillanat türelmet, felírom a címét.

Hopkins felírta egy cédulára, amit John a levéltárcájába csúsztatott.

— Most mitévő lesz, felügyelő úr? — kérdezte Hopkins.

— Ezt sem árulhatom el. De először doktor Brandon életét szeretném megismerni.

Powell főfelügyelő jóakaratóan biccentett feléje: — Rendben van, John. Ha megtud valamit, kérem, értesítsen, hogy közölhessem Hopkins úrral.

John felállt, és elbúcsúzott tőlük. Akkor még rutinfeladatnak tartotta az esetet. De nem sokáig . . .

Wendell Carson huszonhat éves volt, és éppen befejezte régészeti tanulmányait. Egy évvel korábban részt vett egy tudományos kísérleten, amelyet Brandon doktor vezetett. Az itt szerzett ismereteket szerette volna doktori munkájában felhasználni.

A fiatalember Putney-ban lakott, egy londoni külvárosban. Kicsiny kis szobáját régi egyiptomi maszkokkal és figurákkal zsúfolta teli, és nagyon jól érezte magát az ókori emlékek között. A szállásadójával is elégedett volt, igaz, annak sem lehetett kifogása a hölglátogatókat illetően.

Egy pénteki napon, a vásárlásból hazatérve, nekiült olvasni. Az olvasólámpáját a megfelelő szögbe helyezte, és belemerült a könyveibe, feljegyzéseibe.

Az idő gyorsan múlt, odakint besötétedett. Valahol becsaptak egy ajtót. A ház előtt álló utcai lámpa gyér fényt vetett a szobáckára.

Négy óra olvasás után Wendell szünetet tartott: megtömte pipáját, és fels alá járkált a szobában. Különös nyugtalanság fogta el, amely mind jobban elhatalmasodott rajta. Okát nem tudta, az érzés váratlanul tört rá.

„Ideges vagy” — mondta magában.

Eszébe jutott, hogy van még egy kis whiskyje. Egy húzásra kiitta, ami az üvegben volt, majd az üres üveget az íróasztalára tette.

A gyomor tájékán melegséget érzett, de a nyugtalansága nem múlt el. Pil-

lantása körüljárta a szoba falait, amelynek nagy részét a halotti maszkok borították be.

A máskor élettelen tárgyak most mintha megelevenedtek volna! A szemüregek, mint megannyi apró tűzhányó, parázlottak, s a szörnyű arcok mintha meg-megvonaglottak volna . . .

Wendell megtörölte a szemét.

— Azt hiszem, berúgtam — suttogta.

A maszkokra meredt. Azok mintha gúnyosan rávigyorogtak volna, rajta mulatva.

Wendell összerázkódott, lélegzetét visszafojtotta. Tenyerével végigsimította homlokát, ami gyöngyözött az izzadságtól. — Mi van velem?

Megtántorodott, erős nyomást érzett a mellében.

Aztán hirtelen hangokat hallott. Mormogó, suttogó hangok jöttek valahonnan.

Wendell a szobaajtóhoz ugrott, és feltépte.

Semmi nesz. A folyosón néma csönd honolt, a szállásadónő száraz köhögését lehetett csak hallani.

Visszament a szobába. A hangokat újra hallotta, sőt egyre erősebbek lettek. Néha mintha gúnyos nevetés is kísérte volna őket.

Wendell Carson hátrafordult, és mint akit villám sújtott, megdermedt a rémülettől.

A maszkok eltűntek a falról!

— Nem, ez lehetetlen — suttogta —, ez nem lehet igaz!

Kezével eltakarta a szemét, rádobta magát az ágyra, és arcát mélyen belefúrta a párnába. Egész teste remegett a félelemtől.

Egy felismerés nyilallt belé hirtelen!

„A démon elvisz benneteket birodalmába” — mondta az idős férfi, amikor a piramisba léptek.

Az egykori szavak kalapácsütésként visszhangoztak most Wendell fejében.

Hátára fordult, és tágra nyílt szemmel meredt a homályba.

A hangok hirtelen elnémultak, és a maszkok is ott lógtak a régi helyükön. Nyomasztó, kellemetlen csönd nehezedett a szobára.

Keze még remegett, amikor lassan felegyenesedett, és kikászálódott az ágyból. Az íróasztalához vánszorgott, és pipára gyújtott, ami közben kialudt.

Wendell idegei felmondták a szolgálatot. El akart menni valahova, egy kocsmába vagy egy közeli parkba, semmiképpen nem bírta volna elviselni, hogy az éjszaka hátralévő részét szobájában töltsé.

A gyufa felparázlott. Wendell a pislákoló lángot a pipához közelítette. Abban a pillanatban hideg légáramlat tört be a szobába.

A láng kialudt.

Wendell Carson mögött valaki halkán felnevetett, de nem tudott hátra fordulni, mert az iszonyat megbénította.

Hátulról két csontos kéz kulcsolódott a nyakára. Erre Wendell Carson felocsúdott dermedt félelméből, és megfordult . . .

Egy démon szörnyűséges pofája meredt rá.

— Sakuro . . . — nyögte Wendell, s máris valami szédítő mélységbe zuhant . . .

Egy erélyes mozdulattal valaki belökte az ajtót.

— Helló, John, öreg cimborá, hát téged is lehet még látni? Bújj be!

Bill Conolly, foglalkozására nézve újságíró, szívélyes mozdulattal invitálta a belépőt.

John Sinclair nem kérte magát, rögtön helyet foglalt a kéziratokkal teleszórt kanapén.

Bill Conolly innivalót hozott, miközben a rendetlenség miatt mentegetőzött: — Éppen egy kurváról írok riportot. Elképesztő történet, én mondom neked. — Bill kétujjnyi whiskyt töltött a poharakba. — Mi szél hozott erre tulajdonképpen?

John elvette a poharat: — Először is proszít!

A két férfi ivott.

Bill elterpeszkedett egy karosszékekben, kezét dörzsölte, és a barátját sürgette: — Na, ki vele, öregfiú!

John elgondolkozva simogatta az állát: — Valami különös dolog nyomára bukkantam, amihez szükségem van a segítségedre, Bill. Emlékszel egy bizonyos Earl Brandonra? Pontosabban doktor Earl Brandonra, a régészre?

— Hm . . . — Bill elgondolkodott. — Ismerősnek tűnik a neve. Valami nem stimmel a palinál. Mi az ördögöt akarsz mondani?

— Rögtön megtudod.

John elmondta az eddig szerzett információit a barátjának. Beszélt a különös temetéséről és Kenneth Brandon hirtelen eltűnéséről is.

Bill Conolly feszülten hallgatta, majd megkérdezte: — És miért épp hozzám jöttél?

— Csupán azért, mert téged minden újságnál ismernek. Biztosra vehetjük, hogy Brandon expedíciójáról írt valamelyik lap. Tedd meg nekem, hogy megtudod, melyik volt az!

Bill Conolly, a „száguldó” riporter, aki mindig valami szenzáció után szimatolt, most csettintett a nyelvével: — Ki lehetne belőle egy csinos kis történetet kerekíteni?

— Miért? A lady Laduga-féle sztorit már megemésztetted? — kérdezte John savanyú vigyorral.

— Ó, hol van már a tavalyi hó! Azóta már jó néhány sztori lefutott, és érzem, hogy újabb kaland vár ránk! Ezeket meg itt félretehetem — mutatott az előtte heverő kéziratokra. — Akkor odacsörgök néhány helyre, hogy eleget tegyek óhajodnak.

Míg Bill telefonálgatott, John Sinclair elszívott egy cigarettát.

Bill igazi újságíró volt: kíváncsi, mint egy kisgyerek, ugyanakkor hallgatni is tudott, mint a sír, ha olyan esetekről szerzett tudomást, mint amilyenről John az imént mesélt neki.

Egy negyedórányi telefonálgatás után máris siker koronázta fáradozását. Letette a kagylót, és büszkén jelentette: — Megvan!

— Mi?

— Doktor Brandon cikke. A Prizma című szaklapban jelent meg. Rög-tön hoz a kézbesítő egy példányt. Na, ügyes fiú vagyok?

— De még mennyire!

Egy negyedóra múlva a folyóirat ott feküdt előttük.

Brandon cikke ötoldalas volt. Magáról az expedícióról nem sokat lehetett megtudni belőle, inkább csak az elért eredményekről. De a végén szerepelt egy név, amely valósággal sokkolta John-t. Sakuro, a mágus neve bukkan fel egy idős férfi jóslatával kapcsolatban. Ennyi volt az egész.

John, miután elolvasta, visszalapozott ahhoz a részhez, ahol az expedíció résztvevőinek neve állt. Összesen öt férfi volt: dr. Earl Brandon, Kenneth Brandon, dr. Emmet Slater, Wendell Carson és végül Gregory Seaborg.

John Sinclair mind az öt nevet felírta.

— Mit kezdesz velük? — faggatta Bill.

— Nem tűnik fel neked valami? — John kérdően nézett barátjára.

— Nem. Semmi.

— Nézd csak: dr. Earl Brandon, az expedíció vezetője eltűnt, majd megtalálták holtan, Kenneth Brandon is eltűnt. Ki következik? Emmet Slater? Vagy Wendell Carson?

— Úgy gondolod, hogy az expedíció összes tagját veszély fenyegeti?

— Igen.

— És szerinted ki van emögött? Kinek lehetne haszna ezeknek az embereknek a halálából?

— Fogalmam sincs. De megtudom.

— Nem túl meggyőzően hangzik a történet — kétkedett tovább az újság-

író —, túl elméleti az egész. Nyugodtan átadhatod az egész históriát az első falusi rendőr őrmesternek. Nem tartogat semmi érdekeset.

— Mindenesetre köszönöm a segítséget! — búcsúzott John.

— Máris mész?

— Miért ne?

— Csak mert . . .

— Nincs maradásom. Meg kell tudnom, mi van emögött. Veled ellentétben nekem ugyanis határozottan gyanús az ügy. Meglátjuk, kinek van igazsága.

John már a folyosón volt, mikor Bill utána kiáltott: — Értesíts, ha jutottál valamire!

— Rendben.

Dr. Emmet Slater neve szerepelt elsőként John listáján. A felügyelő vele akart először találkozni.

Slater egy régi, de jó állapotban lévő, négyemeletes házban lakott a Kensington Roadon.

De John Sinclair hiába nyomta a kapucsengőt, senki sem nyitott ajtót.

Végül szóba elegyedett az egyik szomszédasszonnyal, akitől megtudta, hogy a tudós már egy hete Spanyolországban nyaral.

John megköszönte az információt, és Putney felé vette az útját, hogy felkeresse Wendell Carsont. Mindkét címet szolgálati úton szerezte be.

Bentley-jét egy lebontásra váró, kétlakásos családi ház előtt parkolta le. Keresztülhaladt a kis kerten, és éppen csöngetni akart, amikor a ház ajtaja kinyílt.

Egy negyvenöt körüli nő világosszőke parókában, rikítóan pirosra festett szájjal állt a felügyelő előtt.

— Keres valakit? — kérdezte bizalmatlanul.

— Mr. Wendell Carsonnal szeretnék beszélni, amennyiben ez lehetséges — mondta John, miközben megpróbált megnyerően mosolyogni.

De a nő továbbra is szúrós szemekkel fürkészte: — Maga kicsoda tulajdonképpen?

— Sinclair felügyelő vagyok a Scotland Yardtól. — John felmutatta az igazolványát.

— A rendőrségtől? Méghozzá a Scotland Yardtól? Csak nem követett el valamit az a Carson?

— Ugyan. Csupán néhány kérdést szeretnék neki feltenni. Rokona tán Mr. Carsonnak?

— Nem. A szállásadója vagyok. De most nincs idehaza.

— Elment?

— Nem tudom. Tegnap este hazajött, és ma reggelre eltűnt. Én készítek neki ugyanis reggelit. Nem tudom, hova mehetett. Nem is hallottam elmenni. A szobáját is igen rendetlenül hagyta, ami egyébként nem szokása.

John Sinclair hegyezte a fülét. Csak nem jutott Wendell Carson is ugyanarra a sorsra, mint Kenneth Brandon?

— Szabad megnéznem a szobát? — kérdezte John.

— Miért ne? Jöjjön!

A nő bevezette a felügyelőt a házba, és előresietett az ódon lépcsőn.

— Itt lakik — mondta, miközben kinyitotta előtte az ajtót.

John belépett a kicsi, maszkokkal és mindenféle tárgyakkal telezsúfolt szobába.

— Ma reggel még az olvasólámpája is égett — mondta a szállásadó nő —, remélhetőleg semmi baja nem esett ennek a könyvmolynak.

John alaposan körülnézett a helyiségben, de semmit sem talált, ami Wendell Carson eltűnésére utalt volna.

— Elég barátságatlan ez a szoba ezekkel a maszkokkal. Magának is ez a véleménye? — kérdezte a nő Johntól, aki egyetértően rábólintott.

Különös szagot érzett a levegőben. Kissé édeskés volt, mint a hullaszag. De a nő láthatóan semmit sem vett észre, mert be nem állt a szája. Azt sem vette észre, hogy John füttyül rá és a fecsegésére.

Néhány perc múlva elbúcsúzott a felügyelő, anélkül, hogy bármiféle nyomot felfedezett volna. Végül megadta a telefonszámát.

— Ha Mr. Carson hazaérkezik, kérem, hívjon fel.

— Megmondom neki, felügyelő úr.

— Köszönöm.

John újra beült a Bentley-be. Elgondolkozott. Már a második férfinak veszett nyoma az expedícióból. Miféle rejtély nyomára bukkant? — Sakuro! A név minduntalan felötlött benne. Dr. Brandon cikkében olvasott róla. Ki lehet ez a Sakuro? Egy démon? És ha igen, honnan jött? Csupa megválaszolatlan kérdés, amely John Sinclairet izgatta.

A következő férfi a listáján Gregory Seaborg volt. Őt azonban nem tudta elérni, mert nem volt címe. Valószínűleg, mint oly sok egyetemista, ő is valahol a Sohóban lakott, valamelyik kommunában. Egy egész csapat rendőrré lenne szükség, hogy ott felkutassa a fiút.

De csak talál valahol valamilyen nyomot! Brandon doktornál! Nem fér hozzá kétség, nála kell elkezdenni a szálak kibogozását. John tudta, hogy Brandon háza majd kétszáz mérföldnyire van Londontól. Órájára pillantva megállapította, hogy már a délutánba hajlik az idő, így sietnie kell, hogy estig megjárja az utat. De előtte még haza akart ugrani.

John gázt adott. Fél óra múlva otthona előtt fékezett.

Amint kiszállt a Bentley-ből, észrevett egy sportkocsit. Tulajdonosa, egy

szőke, hosszú lábú tünemény éppen becsapta az ajtót, majd megindult egyenesen felé.

— Mr. Sinclair? — kérdezte a lány.

— Teljes életnagyságban.

— Szeretnék magával beszélni. Sheila Hopkins a nevem.

Ki tudja, meglepődött-e John, mindenesetre semmi jelét nem mutatta.
— Készen állok. Kerüljön beljebb! A lakásban kényelmesebben beszélhetünk.

— Köszönöm, Mr. Sinclair.

A felügyelőnek feltűnt a lány izgatottsága. Sheila ápolt keze ökölbe szorult, szemét sötét karikák árnyékolták, amelyeket még az ügyes kozmetikus sem tudott eltüntetni.

John hellyel és whiskyvel kínálta csinos vendégét, amikor beléptek a lakásba, Sheila elfogadta az italt s hozzá egy cigarettát is.

— Az apám beszélt önről — kezdte mondandóját —, s úgy gondoltam, talán segítségére lehetek, ami Kenneth Brandont illeti. Ugyanis . . . a menyasszonya voltam . . . — Sheila az ajkába harapott, és John egy könnycseppet látott csillogni szempilláján.

— Én is megkerestem volna önt, Miss Hopkins. Éppen tervbe vettem, hogy ma elhajtok Brandonék házába, hátha valami nyomra bukkanok.

Sheila Hopkins felpillantott: — Nem rossz ötlet. Én is elkísérném. Kettőn többet látunk.

— Most azonnal velem tud tartani?

— Hát persze, ha Kennethről van szó . . .

— Milyen ember volt a vőlegénye?

Sheila szája szögletében mosoly bujkált: — Kenneth teljesen elütött a többi embertől. Nyugodt, befelé forduló ember volt. Nem érdekelte a pénzem. Önmagamért szeretett. Azonkívül pedig csak a munkája érdekelte.

— Sokat beszélt a kutatásairól?

— Nem.

— De említette önnek a Sakuro nevet?

— Azt igen. Az apja temetése után. A szertartástól sokkos állapotba került. Mintha látott volna ott valamit. Attól a naptól kezdve egészen megváltozott. Még zárkózottabb lett. Az volt az érzésem, hogy fél valamitől. Mintha ismeretlen hatalmaktól rettegett volna. Gyakran faggattam, de sohasem adott egyenes választ. Ennél többet nem tudok mondani.

— Milyen viszonyban volt Earl Brandonnal?
— Alig ismertem. Kenneth apja igazi tudós volt: saját, külön világában élt... Mikor is akart elindulni? — kérdezte Sheila hirtelen, órájára pillantva.

— Tulajdonképpen azonnal — válaszolta John. — Csak hozom a fogfémeket. Ki tudja, mennyi ideig maradok ott a házban. Bocsásson meg, csak egy pillanat.

Öt perc múlva John elkészült. Felajánlotta, hogy az ő kocsijával menjenek, amit a lány elfogadott.

A háromórás út alatt John csak egyszer állt meg, hogy valamit bekapjanak. Még Sheila is hajlandó volt egy falatot enni. Észrevehetően kezdett lassan felengedni.

A lány sötétvörös nappabőr nadrágkosztümöt viselt, ami szorosan alakjára simult. John elismerte magában, hogy Kenneth Brandon választása jó ízlésre vall.

— Innen már nem lehet messze — jegyezte meg a felügyelő.

— Igen, a következő falu mögött van a ház.

John nem túl gyorsan hajtott. Letekerte az ablakokat, így a szél befújhatta a kocsiba a tenger sós illatát.

Tíz perccel később az ezüstszürke Bentley fékezett a Brandon-ház előtt. Sheila Hopkins kiugrott az autóból, és kinyitotta a kaput, majd a felügyelő a házhoz hajtott az elvadult kerten keresztül.

Sheila közben észrevehetően elsápadt: — Minden olyan félelmetes... Soha ilyet még nem éreztem. Egyedül nem is merészkedtem volna ide.

— A félelem a hölgyek előjoga — vélte John, miközben megállt a kocsival a hatalmas bejárati ajtó előtt.

Sheila kulcsával kinyitották az ajtót. Belépve áporodott levegő csapta meg az orrukat. Sheila először is felgyújtotta a lámpát.

— Most már jobban érzem magam.

— Hol van Kenneth Brandon szobája? — érdeklődött John.

— Odafent. Jöjjön, megmutatom!

A széles lépcsőket értékes futók borították. A falakon is olyan képek lógtak, amelyek egy vagyont érhettek, nem beszélve a kis állványokon felhalmozott vázákról, korszokról és cserépedényekről, amelyek még a Krisztus előtti korból származtak. Ezeket az értékes tárgyakat műanyag védőbúrák borították, és riasztóberendezéssel voltak felszerelve.

— Dr. Brandon szenvedélyes gyűjtő volt, a legtöbb darab így is múzeumban van — magyarázta Sheila.

Kenneth Brandon ajtaja félig nyitva állt.

Sheila észrevéve John kérdő pillantását, gyorsan felvilágosította a fel-

ügyelót: — Menekülészerűen hagytam el a házat, ezért minden nyitva maradt. Azóta senki nem járt itt.

John vállat vont: — Sosem lehet tudni.

Az ifjú Brandon szobája meglehetősen rendetlenül festett. Az ágy szét volt dülva, mindenütt nyitott könyvek heverték, és a földön eltaposott cigaretta sem kerülhette el a felügyelő figyelmét.

John Sinclair lassan körbesétált a szobában, odalépett az egyik könyvespolchoz, és leemelt néhány régi könyvet. A könyvek mindegyike olyan nyelven íródott, amelyet nem ismert.

— Óegyiptomi — magyarázta Sheila. — Kenneth értette a nyelvet.

John éppen vissza akarta tenni a könyveket, amikor a görög mitológiáról szóló művek között feltűnt neki egy vékony kis füzet.

Levette a polcról, és belelapozott a sűrűn teleírt oldalakra.

— Tud erről? — fordult Sheilához.

A lány belepillantott az írásba, majd megrázta a fejét: — Fogalmam sincs róla, mi lehet. De most jut eszembe, hogy Kenneth egyszer megemlítette, hogy létezik egy fordítás. Talán éppen ez az. Kenneth nagyon titokzatosan utalt rá.

— Nem kizárt, hogy azt találtam meg. — John letelepedett az ágy szélére, és felütötte az első oldalt.

A cím szinte arcul ütötte: „Sakuro, a véres szemű démon”.

John mély lélegzetet vett. Sheila a válla fölött belepillantott az írásba. Halk sikoly hagyta el a lány ajkát.

— Azt hiszem, megtaláltuk a rejtély kulcsát. Ezeket a feljegyzéseket itt elolvasom. Méghozzá most rögtön, még ezen az éjszakán...

— Pszt! ... Nem hallotta? — szakította félbe a lány.

— Mit?

— A nyögést. Uramisten!

Sheila Hopkins lélegzetét visszafojtva, előrehajolva fülelt. John is félretette a füzetkét, és figyelt.

Most ő is meghallotta! Mintha az örökkévalóságból érkezett volna a szörnyűséges nyögés.

Sheila John karjába kapaszkodott: — Nagyon félek — suttogta.

John teste megfeszült. Szemét körbejártatta a szobán, megvizsgálta a legrejtettebb zugot is.

— Sheilaaa!

A tompa hang mintha a végtelen messzeségből szállt volna.

— Sheila! Ments meg! Irózatos fájdalmaim vannak! Sheilaaa...!

A lány felsikoltott. Mindkét kezével John zakójába kapaszkodott:

— Ez Kenneth hangja! Kennethé! . . . Megismerem a vőlegényem hangját!

Csak ennyit tudott nagy nehezen kinyögni, aztán összeesett. John elkapta, mielőtt a földre rogyott volna. Óvatosan az ágyra tette az alélt lányt. Ő maga a székre ült, és hallgatózott, hátha felcsendül az előbbi hang.

De semmi nem történt.

Így John újra felütötte a füzetkét, és elkezdte olvasni.

Az írás teljesen magával ragadta, valósággal kábulatba esett. Úgy érezte, mintha mindazt, amiről olvas, ő maga is átélte volna. A régi egyiptomiak világa elenevedett meg előtte . . .

A hatalmas templomban halotti csend honolt. A kőből vájt mélyedésekben merev arccal meredt maga elé az ötven harcos. A csupán ágyékkötőt viselő férfiak lándzsát és égő fáklyát szorítottak a markukban.

Sötétvörös, kísérteties fény táncolt a harcosok olajjal bedörzsölt arcán: démonikus hatást keltve. A templom közepén magasodott az áldozati kő. A hatalmas, világos sziklatömböt már szinte teljesen sötétre festette a kiömlött vér.

A kövön egy görbe kard feküdt, amelynek markolata drágakövekkel volt kirakva.

Hirtelen gongütés törte meg a csendet. Mintha varázsütésre történne, a templom homlokzatában a két hatalmas kőtömb elmozdult. Az így keletkezett hasadékon át éppen elért egy ember.

Monoton ének töltötte be a templomot.

A harcosok két lépést tettek előre, s arccal a bejárat felé helyezkedtek el.

Különös szertartás vette kezdetét. Hat izmos ór kíséretében egy férfi, felszegett fejjel, megindult a kő felé.

A férfi vérvörös ruhát viselt, hosszú haját aranyszínű homlokpánt szorította le.

Ez a férfi volt Sakuro!

Az áldozati kő előtt megállt a csoport. A hat ór egy pillanatra sem tévesztette szem elől Sakurót, de a többi harcos is őt figyelte.

A monoton ének még mindig hallatszott, sőt tovább erősödött. Akkor beléptek a papok. Kezüket bő ujjú ruhájukba rejtették, szemüket lesütötték, csak a szájuk mozgott. A kő mögött sorakoztak fel.

Minden arra vallott, hogy várnak valakire.

Sakuro lassan elfordította a fejét. Végignézett a kivégzésére megjelent embereken. Szája szegletében gúnyos mosoly bujkált, mintha azt mondta

volna: nem tudjátok, hogy engem nem lehet megölni. A testet talán igen, de a szellemet sohasem: az tovább fog élni, az evilági és túlvilági lét közti térben, a démonok birodalmában.

A papok még mindig énekeltek. Azért imádkoztak, hogy az istenek kegyesen fogadják a felajánlott áldozatot.

Végre megérkezett a fáraó. Gyaloghintón hozták a rabszolgák, akiknek meztelen talpa csattogott a templom kövezetén.

— Megállni! — a fáraó hangja végigzúgott a csarnokon.

A rabszolgák engedelmeskedtek és megálltak. A fáraó lassan szállt ki a gyaloghintóból. Gazdagon díszített ruha volt rajta, arca a rituálénak megfelelően, nedves agyaggal volt bekenve.

A fáraó felemelte a jobb kezét. A papok rögtön elnémultak.

Csend ülte meg a templomot.

— Sakuro! Nézz rám! — hasított a csendbe a fáraó hangja.

A férfi lassan megfordult.

Xotorez, a fáraó megindult felé. A hat ór tiszteletteljesen arrébb húzódott.

A fáraó egy lépéssel Sakuro előtt megállt.

— Ismered a Vének ítéletét. Az istenek a halálotat követelik bűnödért. Meggyaláztad a lányomat, Irát. Ezért a törvények értelmében levágják a fejed, és kiszúrják a szemed.

A fáraó szavait néma csend követte. S egyszer csak, ebben a halotti csöndben felharsant Sakuro ördögi nevetése. Két karját kitárta, majd széles mozdulattal újra összezárta.

— Hallottam a szavaidat, Xotorez. Tudom, hogy sorsomat nem kerülhetem el, de azt is tudom, hogy hiába gyilkolsz meg, nem fogok meghalni. Szellemem tovább él, s szörnyű bosszúm egyszer utol fog érni. Visszatérek majd a túlvilágról, s magammal rántlak a kárhozat poklába.

E szavaknál Sakuro arca szörnyű grimaszba torzult. Koromfeketé szeme örült tűzben lobogott, ujjait begörbítette, s különös mozdulatokat tett.

A fáraó akaratlanul is visszahőkölt. Hirtelen félelem fogta el, hiszen tudta, hogy Sakuro nem emberi lény, hanem démon, mágus, a Gonosz cimborája.

— És halld további szavaimat! Légy átkozott! Hahahaha...!

Az ördögi kacaj késként hasított a jelenlévőkbe.

— Öljétek meg! — ordította túl az ördögi kacajt a fáraó. — Öljétek meg! Az örök Sakuróhoz ugrottak, kemény kézzel megragadták, és kíméletlenül térdre kényszerítették az áldozati kő előtt.

Egy sötét bőrű rabszolga megragadta a görbe kardot.

Két férfi lenyomta Sakuro fejét a kőre, aztán elengedték. A rabszolga fel-

emelte a görbe kardot, majd a fáraóra nézett, aki rezzenéstelen arccal követte a jelenetet.

Xotorez bólintott.

A rabszolga lecsapott. A penge süvített a levegőben . . .

A test hátrahanyatlott, míg a levágott fej ottmaradt a kövön. A száj még mindig félelmetes nevetésre húzódott, de a szemek már élettelenül meredtek a semmibe.

Az egyik pap előlépett, és kést húzott elő. A kés hegye lassan közeledett a levágott fej felé . . .

Aztán a rabszolgák is akcióba léptek. A nagy piramis leghátsó szögletében lévő tömlőcbe vitték Sakuro testét, majd befalazták a tömlőcöt.

Sakuro feledésbe merült. A teste meghalt, de gonosz szelleme még évezredekken keresztül tovább élt.

John Sinclair végre fellélegzett, amikor a történet végére jutott. Érezte, hogy egész teste izzadságban fürdik. Nem is hitte volna, hogy egy olvasmány ennyire magával tudja ragadni.

Milyen szörnyű titok nyomára bukkanhatott Brandon és kis csapata?

Halk nyögdécselés zavarta meg a felügyelőt a tőprengésben. Sheila Hopkins nyugtalanul forgolódott a széles ágyon.

John az ágy szélére ült, és végigsimított a lány homlokán.

Sheila kinyitotta a szemét: — Mi történt? Elájultam . . . — Hirtelen felült. — Mi történt Kennethtel? Hallottam őt, Mr. Sinclair!

John megnyugtatóan rámosolygott, és gyengéden visszanyomta az ágyra.

— Nincs oka aggodalomra.

— De a hang . . .

— Én is hallottam.

Sheila szeme megtelt könnyel: — Nem is halt meg a vőlegényem. Hiszen hallottam őt. Él még. Istenem, él! Meg kell őt találnunk, Mr. Sinclair!

Sheila két kézzel kapaszkodott John karjába. Még mindig magánkívül volt, a szörnyű élmény hatása alól nem tudott szabadulni.

— Nem fogjuk megkeresni a vőlegényét. Legalábbis most még nem.

— De miért nem? Mondja meg, miért nem? Valamit eltitkol előttem! — kiabálta Sheila izgatottan.

— Rendben van, mindent elmesélek. De kérem, őrizze meg a nyugalmát. Megígéri nekem, Sheila?

— Igen.

— Miközben aludt, átlapoztam a füzetecskét, és elolvastam a történetet.

Egyszer talán majd elmesélem. Most csak annyit mondhatok, hogy a vőlegénye nem halt meg, de nem is él.

— Hogy érti ezt? — Sheila hitetlenkedve meredt a felügyelőre.

— Nem is fogja megérteni, mert ez felfoghatatlan. De bele kell törődnie abba, hogy Kenneth egy köztes világban él, a földi lét és a túlvilág között. Én sok olyan kérdéssel foglalkoztam, amelyre nem találunk magyarázatot. Ósi írásokban olvastam azokról a dolgokról, amelyek a mi eszünkkel felfoghatatlanok. A vőlegénye a démonok birodalmában él.

— Ó, istenem! — Sheila Hopkins heves zokogásban tört ki.

John hagyta, hogy kisírja magát. Végül, amikor már kissé megnyugodott, megkérdezte: — Felügyelő úr, hogyan tudnánk Kennethnek segíteni?

John megvonta a vállát: — Valószínűleg sehogy sem. A démonok birodalma megközelíthetetlen az ember számára. Nem három, hanem négydimenziós. Majd ezt is megérti. Mindenütt jelenvaló, mégsem látjuk, tapintjuk, érzékeljük.

— Igen, értem. De engedjen meg még egy ostoba kérdést: hogyan lehetne eljutni ebbe a birodalomba? Van hozzá vezető út?

John Sinclair elgondolkodva nézett a lányra: — A kérdése egyáltalán nem ostoba. Egy régi írásban olvastam arról, hogy a mi világunkban is vannak utak, amelyek a démonok birodalmába vezetnek. De hogy hol vannak, arról nem szólt az írás.

— Mr. Sinclair! Okvetlenül rá kell találunk! Hát nem érti? Talán tudunk még segíteni Kennethen!

John fáradtan elmosolyodott: — Ne reménykedjen! Aligha sikerülhet ez nekünk. Szinte valószínűtlen.

— De hisz abban, hogy léteznek ilyen utak?

John bólintott: — Igen, de csak átvitt értelemben.

— Rendben van. Kérem, induljunk, nem szeretnék tovább itt maradni.

John az órájára nézett. — Már rég elmúlt éjfél.

— Akkor is szeretnék elmenni. A következő faluban biztosan kapunk szobát. Ismerem a fogadóst.

— Rendben van. Nekem mindegy — egyezett bele John.

— Köszönöm. — Sheila felkelt az ágyból. — Egy kicsit rendbe hozom még magam.

Sheila elindult a fürdőszoba felé. John gondolataiba merülve szívta cigarettáját.

A lány éles sikolya szakította ki töprengéséből. Villámgyorsan felugrott, eldobta a félig elszívott cigarettát, és kirohant a folyosóra.

— Sheila!

— Itt vagyok! — A lány hangja a folyosó végéről érkezett. John szélesbelen a nyitott ajtóhoz rohant.

Sheila a fürdőszoba csempézett falának támaszkodott. Arcát tenyerébe temette, és egész teste rázkódott a zokogástól.

John villámgyorsan végigpásztázta a fürdőszobát . . . és akkor . . . megpillantott valamit, amitől majdnem megállt a szívverése.

A kád mellett, a földön egy fiatal férfi élettelen teste hevert.

Kenneth Brandon volt az.

John rögtön felismerte a fiatal tudóst, mert Sheila mutatott már képet róla.

Lassan odalépett a férfihez. Megpróbálta óvatosan a hátára fordítani. Rémulten visszahőkölt, amikor megpillantotta Brandon arcát.

Valaki kiszúrta a szemét!

John Sinclair mély levegőt vett. Képek jelentek meg előtte. Szinte maga előtt látta azt a jelenetet, amit fél órával azelőtt olvasott.

Egy rabszolga kiszúrta Sakuro szemét.

Most is ez történt.

Iszonyatos, borzalmas dolog.

John eltakarta testével Kenneth Brandon arcát, hogy Sheilát megkímélje a látványtól. Megtapogatta a szívét is, de az már nem dobogott.

Valóban meghalt Kenneth Brandon? Vagy ugyanarra a sorsra jutott, mint apja?

John elgondolkodott. Röviddel a hamvasztás előtt szörnyű kiáltást lehetett hallani a koporsóból. Feltételezése szerint egy tetszhalott fekketett a koporsóban.

De lehet-e egyáltalán kiszúrt szemmel tovább élni?

John egy kis tükröt húzott elő a zsebéből, és a férfi szája elé tartotta. A tükör nem homályosult el.

A felügyelő a kád szélének dőlt. Sheila még mindig sokkhatás alatt volt.

— Jöjjön, Sheila! — John a lány vállára tette a kezét.

A lány fejét rázta: — Nem megyek. Nem hagyhatjuk itt Kennethet. Valamit tennünk kell . . .

— Felhívom a kollégáimat. A megfelelő szakember fog a vőlegényéről gondoskodni.

— Hát nem halt meg? — Sheila könnyben úszó szemmel nézett a felügyelőre.

— Igen is, meg nem is. Majd később elmagyarázom. De most telefonálnom kell.

— A folyosón, a benyíló mögött van egy kék szülék.

— Köszönöm.

— Én is magával tartok. Nem akarok egyedül maradni egy percre sem.

— Meg tudom érteni. — John felvette a kagylót. — Lehet innen Londont közvetlenül hívni?

— Igen.

Miközben tárcsázott, a második szám után hirtelen kialudt a fény.

Sheila halkán felsikoltott. Egész testében remegni kezdett. Szorosan a felügyelőhöz simult.

— Bármilyen történjen, Hopkjens kisasszony, kérem, őrizze meg a nyugalmat, és maradjon mellettem! — John akaratlanul is suttogott.

Teljesen megszűnt az áramszolgáltatás, mert a telefon is elnémult.

Mintha egy vastag szőnyeget terítettek volna a házra, olyan áthatolhatatlan sötétség borult rájuk.

— Most mitévők legyünk? — suttogta Sheila.

— Várunk. Nem mozdulunk innen.

— Mit gondol, Sakuro idejön?

— Meglehet . . .

John megpróbálta megőrizni hidegvérét. Teljes erőből az érzékszerveire koncentrált, hátha figyelmes lesz valami zajra.

De semmi sem történt.

Aztán néhány perc múlva hideg légáramlat érte testüket.

— Mi ez? — kérdezte Sheila ijedten.

— Sakuro érkezésének előjele.

Egy ajtó nyikorgását hallották a fürdőszoba felől.

John kinyújtotta nyakát, hogy jobban lásson.

Abban a pillanatban szörnyű fájdalom hasított belé. Mintha vaskapcsok szorították volna össze. Sheila nyögését hallotta.

És akkor kilépett a férfi a fürdőszobából.

Kenneth Brandon volt az. Üres szemüregét Johnra irányította.

A felügyelő akart valamit mondani, de nem jött ki hang a torkán.

Hátborzongató kacajt lehetett hallani. A felügyelő körül forogni kezdett a világ. Már nem volt a maga ura. Szédítő mélységű szakadékba zuhant.

De mielőtt elvesztette volna eszméletét, látta még Sakurót. A démon gyilkos gúnnal rávigyorgott. Egy halálfej volt a hóna alatt, amelynek szemüregéből lassú cseppekben folyt a vér . . .

John Sinclair felnyögött. Mintha egész teste forró lávában fürdene. Minden lélegzetvétel kinszenvedés volt. Lassan kinyitotta a szemét. Elmosódottan egy arcot látott fölé hajolni.

— Mr. Sinclair! Mr. Sinclair — hallotta Sheila aggódó hangját —, kérem, térjen magához!

— Már jól vagyok — préselte ki magából John, miközben megpróbált felegyenesedni. Kisebb-nagyobb nehézségekkel sikerült is neki.

Közben körülnézett, és megállapította, hogy a folyosón fekszik. A telefonasztal felborult, a készülék mellette hevert.

— Mennyi ideig voltam eszméletlen állapotban? — kérdezte John, a szemét dörzsölve.

— Fogalmam sincs. De már dél felé jár az idő.

— És maga? Magával mi történt?

Sheila elmosolyodott hirtelen. — Semmi. Csodálatos élményben volt részem: Kennethtel beszélgettem. Azt ígérte, hogy magával visz. Az ő világába, ami csodaszép. Igaza volt, amikor azt állította, hogy a földi és a túlvilági lét között van még egy világ.

Ezek a szavak rögtön magához térítették John-t. Felugrott.

— Sheila! Megőrült?

— Nem. Boldog vagyok.

— Térjen észhez, Sheila! Brandon halott. Nem él! Megértette?

— Nem! Ő él még, csak egy másik világban — vágott vissza a lány.

Sheila szavaiban volt igazság. De hogyan lehetett volna elmagyarázni neki, hogy Kenneth Brandon elérhetetlen a számára?

Valószínűleg sehogy sem. Sheila már túlságosan is Sakuro bűvkörébe került ahhoz, hogy a logikus érvelés meggyőzhette volna.

A felügyelő megragadta a lány karját: — Jöjjön!

— De hova?

— Visszamegyünk Londonba.

— Nem. Inkább itt maradok. Kenneth nemsokára értem jön.

— Velem jön! — A felügyelő hangja már parancsoló volt.

— Ahogy akarja. Ő úgymindenütt rám talál!

John Sinclair mély lélegzetet vett. Nyugalmat erőszakolt magára. Annyit az egész Sakuro-ügy nem ér meg, hogy kiboruljon.

Negyedóra múlva már a kocsiban ültek. Sheila néma volt, szemében különös fény ragyogott. Látszott rajta, hogy gondolatban egészen máshol jár.

A felügyelő erőszakos mozdulatokkal indította be az autót. Az éjszakai kaland, úgy látszik, jobban megviselte, mint amennyire magának bevalótt.

Ő maga sem értette, hogy Sakuro miért nem ölte meg. Talán csak figyelmeztetni akarta. Minden lehetséges.

Mielőtt elindultak volna, John benézett a fürdőszobába. Kenneth Brandonnak nyoma veszett.

A felügyelőt megszállottan csak egyetlen gondolat foglalkoztatta: ki kell szabadítania Sheilát Sakuro karmai közül. De ehhez szüksége van a lányra — méghozzá családtagoknak! Az út alatt mérész tervet szőtt John.

Londonba érkezve, a felügyelő rögtön a Scotland Yard épületéhez hajtott. Első dolga az volt, hogy Sheilát a legjobb pszichológus kezeire bízta, majd bejelentkezett a főnökéhez.

Powell főfelügyelő szúrós tekintettel mustrálgatta vastag szemüvegén át Johnt. — Régóta nem érkezett hír magáról. Alig tudtam Sir Gerald Hopkinst megnyugtatni.

— El tudom képzelni. S most sem szolgálhatok olyan hírrel, amitől nyugodt éjszakái lennének — mondta John ironikus mosollyal.

Aztán részletesen beszámolt élményeiről. Nem feledkezett meg a legapróbb részletről sem.

A főnök nem szakította félbe, csak időnként bólintott egyet. A végén megkérdezte: — Most mitévő lesz?

John Sinclair előadta neki a tervét. Nem volt könnyű dolga, teljes ékeszólását latba kellett vetnie, hogy meggyőzze a főnökét elgondolásának helyességéről.

Végül is Powell belement a tervbe. De mielőtt John elhagyta volna dolgozószobáját, még odavetette neki: — De Sir Gerald Hopkinsnak semmit sem mondunk a tervéről.

— S ha tudni akarja, hol a lánya?

— Majd csak kitalálok valamit. És még valamit! Vigyázzon magára! Ilyen veszélyes ellenféllel még nem kellett megmérkőznie!

— Bízson bennem, felügyelő úr!

John elsietett, hogy felkeresse a kórházat, amely a Scotland Yard egyik melléképületében volt. Kicsit várnia kellett, míg Snyder professzorral beszélhetett.

A professzor már megvizsgálta Sheilát. John abban reménykedett, hogy megtudhat valamit az első eredményekről.

— Professzor úr, mi a helyzet?

A pszichológus levette aranykeretes szemüvegét, és végigsimított gyér haján.

— Nehéz bármit is mondani, felügyelő úr. A beteg hipnotikus hatás alatt áll, ehhez kétség nem fér. De ez a hipnózis eltér az általunk eddig ismertektől. Arra gyanakszom, hogy távhipnózissal van dolgunk. De ahhoz, hogy

pontosabb információkat adjak önnek erről, szükségem van még néhány napi kezelésre.

- Ez aligha fog menni.
- Nem értem, felügyelő úr.
- Szükségem van a lányra.
- Lehetetlen, ebben az állapotban . . .
- Éppen ebben az állapotban, professzor úr! És nem lehetetlen, hogy Miss Hopkins egészségesen fog visszatérni.
- Engedje meg, felügyelő úr, hogy kételkedjem szavaiban — mosolygott Snyder professzor gúnyosan.
- Minden oka megvan rá. A lányt mégis el kell vinnem. A terv rajta áll vagy bukik. Van ereje Miss Hopkinsnak az utazáshoz? Úgy értem, kibír egy három-négy órás repülőutat?
- Igen. De nem vállalom semminemű felelősséget.
- Megértem önt. Lehet, hogy már ma éjszaka útnak indulunk.
- Nem tartom fel, felügyelő úr. De szabad még megkérdezni, hogy hova utaznak?
- Egyiptomba.
- Egyiptomba? — A professzor homlokát ráncolta. — Mit akarnak ott?
- A kérdésre nem válaszolhatok. Csak annyit mondhatok, hogy nem nyaralni megyünk.

Bújj be, öregfiú! — kiáltotta Bill Conolly, zavartan elvigyorodva. John figyelmét ez nem kerülte el: — Valami baj van? Olyan furcsa vagy!

- Nem. Csak látogatóm van.
- Értem.
- De azért gyere csak be!
- Legalább csinos? — érdeklődött John.
- Rögtön megtudod.

Bill vendége a díványon ült, lábát maga alá húzta, kezében whiskyspohár volt. Még így ülve is látszott, hogy olyan alakja van, mint egy manőkennek.

— Helló — üdvözölte a fekete hajú szépség Johnt.

John a bemutatkozás után az újságíróhoz fordult: — Beszélhetnénk egy percig négy szemközt?

— Nemcsak egy percig. Megbocsáss, Dana, de hív a kötelesség!

A lány elhúzta a száját, de engedelmesen elhagyta a szobát.

Végre a két férfi kettesben maradt.

- Ha szóltál volna, hogy jössz . . .
- Arra nem volt idő — vágott a szavába

John.

- Mi az, ég a ház?
- Bill, szükségem van a segítségedre.
- Miről van szó? Ki vele!

John mindenről beszámolt. Amikor befejezte, Bill csak annyit kérdezett:

- Azt még mindig nem tudom, hogy mi az én szerepem.
- Csupán annyi, hogy vigyázol Sheila Hopkinsra. A lány veszélyben van.

- Ez egy rám szabott szerep — mondta Bill vigyorogva.
- Korán örülsz. Pokolian veszélyes helyzetbe is kerülhetsz.
- Ostobaság! Mikor indulunk?
- Még ma éjjel. A repülőjegyeket már megrendeltem.
- Nekem is?
- Persze. Három jegy oda-vissza.
- Rendben van. Máris becsomagolok.

Egy félóra múlva Bill elkészült. John kocsijával mentek a Scotland Yard-ra. Bill a kocsiban maradt, míg John a pszichiátriai osztályra sietett.

Snyder professzor nem szívesen adta ki Sheila Hopkinst.

— Nyilván tisztában van vele, hogy milyen nagy felelősséget vállal — hangsúlyozta még egyszer.

— Igen. — John belekarolt Sheilába, és a kocsihoz vezette.

A lány egész jó színben volt. Csak az arcán vöröslő foltok emlékeztettek az átélt izgalmakra.

- Hova visz, Mr. Sinclair?
- Elutazunk. Repülővel.
- Meg sem kérdez előtte engem?
- Az ön érdekében történik minden.

A liftből kilépve Sheila megmakacsolta magát, s nem akart továbbmenni:

- Nem mozdulok innen, míg el nem árulja, mire készül.
- Egyiptomba repülünk, Kairóba. Onnan Sakkarah közelébe akarunk eljutni.

Sheila szempillája megrebbent: — Csak nem a piramisokhoz akar elvinni, oda, ahol Brandon doktor is járt az embereivel?

— De. Sakuro sírját keressük fel.

Sheila jobb kezét szájára szorította. A félelemtől reszketni kezdett.

John tudta, hogy erővel nem kényszerítheti a lányt, hogy velük utazzon. S ha ő nem akarja, lőttek a tervének. Mert egyedül Sheilának volt kapcsolata Sakuróval.

— Ott megtalálja majd a vőlegényét — mondta John.

— Kennethet? — Sheila szeme hirtelen felragyogott. — Akkor máris megyek.

John megkönnyebbült. Ha tudta volna, mit játszódik le a lányban! De ő csak a megérzéseire hagyatkozhatott.

Bill Conollyt elkábította a lány szépsége, és ezt rögtön kifejezésre is juttatta. De Sheila csak csendesen elmosolyodott, és tartózkodóan viselkedett.

Még elhajtottak a lány lakására is, hogy becsomagolhasson. Sheila egy kis kofferben vitte magával szükséges holmijait. Csak aztán indultak a Heathrow repülőtérre. Az indulásig volt még egy órájuk, amit a váróteremben töltöttek.

A lány egy idő múlva elnézést kért, és eltűnt.

— Mit szólsz hozzá? — kérdezte John a barátját.

— Nyugodt benyomást kelt. A hozzáértő szem látja, hogy megérett a férjhez menésre.

— Ez utóbbival egyetértek. De ami a nyugodtságát illeti, abban tévedsz. Sheila Hopkins legalább olyan nyugtalan, mint a tenger tizes erősségű szélénél.

— A pszichológiához nem konyítok — mondta Bill vállat vonva.

— Hol marad a lány? — John nyugtalanul az órájára pillantott.

Bill egy félfordulatot tett, és a mosdó felé sandított:

— Ott jön már! Úristen, mi történt itt?

John, mint akibe villám csapott, hátrafordult. Olyan érzése támadt, mint ha a bolondokházába csöppent volna.

Sheila Hopkins lassan közeledett feléjük az asztalsor mentén. Bal kezében a kizárólagos volt, jobb kezében pedig egy halálfej, amelynek szemüregéből vér csöpögött...

Most már a többi utas is észrevette a lányt. Innen-onnan sikoly hallatszott. Két idősebb hölgy elájult.

John Sinclair rögtön felugrott, és néhány lépéssel Sheila mellett termett.

— Sheila! — kiáltotta a felügyelő, és megragadta a halálfejet.

Érintésétől a csont hirtelen szétporladt, méghozzá olyan finom szemcséjű homokká változott, hogy nagy részét a ventilátor nyomban elfújta. A vér is eltűnt...

A biztonsági emberek csőre töltött fegyverekkel rohantak be a váróterembe.

— Mi történt? — dörrent rájuk egy szikár férfi, aki láthatólag a biztonsági csapat vezetője volt.

— Semmi — mondta John halkán, előhúзва igazolványát. — Törődjön a két hölgygel, akik elájultak!

— Igenis, uram!

John és Bill az asztalhoz kísérte a lányt. Az újságíró fehér volt, mint a fal.
— Úristen, még mi jöhet? — suttopta.

John némán bólintott.

Kint a kíváncsiskodók rányomták orrukat az ajtó üvegére. Izgatott beszélgetésük behallatszott a váróterembe. Két mentős elszállította az ájult hölgyeket.

John intett a bárpult mögött álló mixernek, és konyakot rendelt. A férfi keze reszketett, amikor eléjük tette a poharakat.

— Igyon egy kicsit! — noszogatta John a lányt.

Sheila engedelmeskedett, aztán elkezdett mesélni:

— Nem is tudom, mi történt velem. Kezet mostam, amikor különös hidegséget éreztem, és hirtelen ott állt előttem a vőlegényem, Kenneth. Azt mondta, hogy nemsokára együtt leszünk. Aztán kijöttem. Hova tűntek innen az emberek, felügyelő úr?

— Majd később elmondom.

Úgy tűnt, Sheila semmit sem tud a történetéről. Jobb is volt ez így.

Negyed órával később már a Kairó felé tartó gépen ültek, ami talán egyenesen a pokolba röpítette őket . . .

Hé, fiatalember, elaludt? — kérdezte a kalauz a földalattiban ülő egyetlen utastól. Mivel az nem válaszolt, könnyedén megérintette a vállát. A férfi nem mozdult.

— Ne szórakozzon itt velem . . . — dörmögte a kalauz mérgesen, és most már erősebben lökte meg a férfit.

Az erre meg is mozdult, de egészen más történt, mint amit a kalauz várt.

Az utas lassan jobbra dőlt, majd lecsúszott az ülés peremére és a földre gurult.

A kalauz ijedten hátraugrott. Arca hirtelen halálsápadt lett.

Néhány percig eltartott, míg összeszedte magát. Lehajolt a férfihez és megfordította.

Üveges tekintet meredt rá.

— Hísz ez halott! — suttopta rémülten a kalauz, és kirohant a kocsiból. A következő állomáson azonnal jelentést tett.

— A végállomáson elszállítjuk — ígérte a kollégája.

Aztán újra elindult a szerelvény. A kalauz nem mert az utolsó kocsiba felszállni. A végállomáson tíz percet várnia kellett, míg a mentősök megérkeztek egy hordággal.

— Hová vizitek? — kérdezte tőlük.

— Először is a hullaházba — mondta egyikük, egy kövér fickó, aki mindig izzadt.

A mentősök egy kézmozdulattal a hordágyra fektették a holttestet, majd elvonultak.

A feldúlt kalauz egyedül maradt.

Fent, a kijáratnál állt a kocsi. A mentősök betolták hátul a hordágyat, aztán előreültek.

— Fialat gyerek ez még — jegyezte meg a vezető.

Kövér kollégája csak megvonta a vállát: — Ki előbb, ki később. Ahogy az meg van írva. De induljunk már! Szeretnék még ma éjszaka aludni is egy kicsit.

— Remélhetőleg lesz még rá idő.

A halottasház nem volt messze.

Az éjszakai szolgálatot teljesítő, ősz fejű portás ismerte a két mentőst. Rögtön kinyitotta a kaput, és beengedte a kocsit az udvarba.

A halottasháznak vaskapu bejárata volt. A kövér mentős meghúzta a téglafalba beépített régimódi csengőt.

— Hogy miért nem a főbejáraton megyünk be! — morogta magában.

Egy perc múlva Joe nyitott ajtót. Túl lehetett már a hatvanon. Egész életében itt dolgozott.

— Már megint kit hoztok? — zsörtölődött Joe.

— Mi sem tudjuk — vetette oda a kövér mentős —, nyisd már ki! Szeretnénk végre megszabadulni tőle!

Joe a szakállát vakargatva ment előre, a két mentős követte a hordággal. Megérkeztek a fagyasztókamrába. Jobbra és balra a falon rekeszek voltak, ezekben feküdtek a halottak. Elöl egy nagy kád állt és jó néhány mosdó. Itt mosták meg a holttesteket.

— Tegyétek csak le az asztalra! — rendelkezett az öreg.

A két mentős némán engedelmeskedett, majd elbúcsúztak.

— Jó szórakozást a halottakkal! — szólt vissza az ajtóból a kövér.

— A hullák a legártalmatlanabb lények. Már nem sok kárt tehetnek... — mondta John rekedtes nevetéssel.

Miután a mentősök elmentek, nekilátott a munkának. Először is a férfi zsebeit ürítette ki. Egy kulcsosomót, néhány fontot és némi aprópénzt talált benne. Joe mindent akkurátusan feljegyzett. Végül a halott férfi levéltárcáját vizsgálta át. A szétrongyolódott, műbőr tárcából egy igazolvány esett ki.

— Wendell Carson — betűzte ki a halott nevét. Azt is és a többi személyi adatot is felírta.

Aztán rövid szünetet tartott. Ócska aktatáskájából két szendvicset és egy teával megtöltött termoszt halászott elő.

Csöppet sem zavarta, hogy néhány karnyújtásnyira egy halott fekszik az asztalon. Hozzászokott már a jelenlétükhöz.

Az öreg jóízűen csámcsogott. Éppen az utolsó falatot gyúrte le, amikor furcsa hang ütötte meg a fülét.

Ráérősen hátrafordult, és akkor megpillantott valamit, amitől majdnem kővé dermedt.

Feltámadott a halott!

— Ez lehetetlen — suttogta Joe megigézve, és a férfire meredt, aki éppen leugrott az asztalról.

Az öreg idegei felmondták a szolgálatot.

Üvöltve kirohant, és riasztotta az alvó éjjeliőrt.

De mire gumibottal felfegyverkezve visszatértek, a „halott” férfinak nyoma veszett.

Magával vitte a holmiját is.

— Ki érti ezt? — motyogta az öreg Joe. Le kellett ülnie, mert úgy remegett, mint a kocsonya.

Wendell Carson ezalatt elbújt egy félreeső zugban, és csak akkor mászott át a kerítésen, amikor az éjjeliőr elhagyta kuckóját.

A repülőtér felé vezetett az útja. Sakuro, a démon parancsára Egyiptomba kellett eljutnia...

John Sinclairnek sikerült Sheila Hopkinstól információkat szereznie az egyiptomi expedícióról. A lány még azt is tudta, hogy melyik szállodában szálltak meg Sakarraiban.

Ez volt a legjobb szálloda. A város közepén állt közvetlenül a főutca mentén.

Sheila, John és Bill fogtak egy taxit a repülőtér előtt. Az ócska tragacs elvitte őket a szállodáig.

Az ötemeletes épület olyan állapotban volt, mintha az is az Óbirodalom korszakából maradt volna fenn.

A taxi vezetője boldog mosollyal nyugtázta, hogy Johnnál csak angol fizetőeszköz volt.

A szálloda szűkre szabott halljában egy összekarcolt fapult volt a recep-

ció. Egy pezsés ruhájú, sovány öregember fehér turbánnal a fején szunyókált mögötte. John közeledtére az öreg felriadt álmából. Szemét dörzsölve bizalmatlanul mustrálgatta az új vendéget.

— Három szobát szeretnénk — mondta John angolul.

Szerencséjére az öreg tudott néhány szót angolul: — Nem megy. Csak egy kétágyas és egy egyágyas szobánk van — válaszolt kappanhangon.

— Elfogadjuk? — John kérdően nézett Billre.

— Naná!

A felügyelő az öreghez fordult: — Rendszerben van. Kivesszük a szobákat. Mennyibe kerül?

Az öreg megnevezte az árat, és John előre kifizetett egy hetet.

Gyalog mentek fel a szobákhoz, a második emeletre. Lift nem volt a házban, de ez már csöppet sem zavarta őket.

Persze fürdőszobájuk sem volt. Csak zuhanyozó, de az is csak egy, az egész emeletnek.

— Öné az elsőbbség, Sheila — udvariaskodott Bill.

— Köszönöm szépen. De inkább átengedem az elsőbbséget. Szeretnék egy kicsit ledőlni.

— Ahogy óhajtja.

A szoba berendezése mindössze egy vaságyból és egy szüette szekrényből állt. A kétágyas szobában emeletes ágy volt. A hadsereg állományától selejteztek le.

Bill Conolly rögtön eltűnt a zuhanyozó irányában.

John az ágy peremére letelepedve rágyújtott. A kékes cigarettafüstbe burkolózva a másnapi teendőket gondolta végig.

Másnap korán reggel akartak felkerekedni. A piramisig mintegy kétórás út állt előttük, amit egy dzsippel szándékoztak megtenni. Sheila Hopkins szerencsére nem adott aggodalomra okot. Több rohama nem volt, sőt szinte visszanyerte régi énjét.

John elnyomta a cigarettát, és az ablakhoz lépett. Odakünn már besötételt. Kairótól vonattal döcögtek idáig. A majdnem egy teljes napig tartó út eléggé igénybe vette őket, nem is beszélve az átkozott hőségről.

Még a szobában is elviselhetetlenül tikkasztó volt a levegő. Az utca zaja is behallatszott a szobába. A távolban valahol egy panaszos hangú műezzin hívta imára a hívőket.

Bill Conolly szitkozódva tért vissza a zuhanyozóból.

— Mást vártál? — viccelődött John.

— Tulajdonképpen igen.

— Akkor optimista vagy.

Miközben Bill felvett egy tiszta inget, nekiszegte Johnnak a kérdést: — Mit tervezel mára?

— Gondoltam, körülnézek egy kicsit a városban. Körbeszaglászom. Sosem lehet tudni, hátha okosabb leszek.

— Szükséged van rám?

— Nem, dehogyis — nevetett John —, nyugodtan pihenj! Nem vesztes semmit sem!

— Szunyálok egyet. Dögfáradt vagyok.

— Jó pihenést! — mondta John az ajtóból.

— Neked meg kellemes szórakozást!

Amint John megjelent a szálloda halljában, az öreg korát meghazudtoló fürgeséggel mellette termett. Szédítő fokhagymabűzt árasztott magából. „Legalább elriasztja a vámpírokat” — gondolta magában a felügyelő, némi akasztófahumorról.

— Kíván az úr egy hölgyet? Talán egy kislányt? Egészen fiatal, csodálatos! — Az öreg meggyőzően csettintett hozzá a nyelvével.

— Senkire sincs szükségem. Hagyjon békén! — mordult rá a felügyelő. A portás kicsit meghajolt, és elhordta az irháját.

Kinn már egészen besötétedett. Az autók lámpái égtek, és a kirakatok gyér megvilágítását is bekapcsolták már.

John balra fordult, az óváros irányába. Eszébe ötlött a gyakran hallott figyelmeztetés: — Egy európai soha ne merészkedjen az arab városnegyedbe! Bármikor szembe találhatja magát egy feléje repülő késsel! — Bár talán a kikötővárosok, mint Tanger és Tunis adnak csak aggodalomra okot.

John alig tudta magát a keskeny utcákon átréselni. A sok embertől nem lehetett látni az utca elkoptatott agyagtégla burkolatát. Az alacsony kőházak melletti szűk utcácskákban mindenütt hangosan kiabáló árusok kínáltak portékáikat. Szinte mindent lehetett kapni. A datolyától és fügetől kezdve a drága ékszerekig és cserepekig: mindent, mi szem s szájnak ingere. A felügyelőt magával ragadta a színes forgatag, s szinte már el is felejtette, miért is van ott.

Az emberáradat mind kisebb és szűkebb utcákba sodorta.

Hirtelen egy csontos kéz ragadta vállon.

A kéz egy gyöngyökkel hímzett függöny mögül nyúlt ki. Az arc alig látszott.

— Farah vagyok, a jósnő. Idegen, gyere a házamba! A varázsgömbből fogom neked a jövőt kiolvasni.

John maga sem tudta, hogy miért, de engedelmeskedett a hangnak. Talán szakmai ártalom volt, hogy érdekelték a misztikus, okkult dolgok.

Az öregasszony házában nyílt tűz égett. A vékony csikban felszálló füstöt a mennyezetbe vájt lyuk nyelte el.

John egy idegen világba pottyant. Az utca zaja alig szűrődött be, csak tompa morajlás volt hallható. Orrát édeskés illat csiklandozta.

A tűz fényénél már szemügyre vehette a házába invitáló asszonyt.

Vénségesen vén lehetett. Csupa ránc arcában éles, tiszta tekintetű szem ült. Sötét ruhát viselt. A könyékig érő ruhaujjból sovány, csontos kéz meredt elő.

— Gyere hozzám! A vén Farah megmutatja neked a jövőt — sipította a vénasszony.

John Sinclair elfogadta a felkínált széket, és letelepedett az egyik sarokban, ahol két szék és egy asztal állt.

Az asztallapon egy tarkán csillogó üveggömb volt.

Az öregasszony a felügyelővel szemben ült. Hosszú, néma vizsgálódás után szólalt csak meg: — Jó szemed van, idegen. Kevés embernek van jó szeme. Ezt elhiheted a vén Farahnak. Sok mindent láttam én már, és a jövőt is látom. Jegyezd meg, fiam: a vén Farah mindent tud. Add ide a kezed!

John, aki még mindig nem szólalt meg, kinyújtotta a kezét.

Az öregasszony meglepően erős mozdulattal ragadta meg a csuklóját. John tenyerének vonalait vizsgálgatta, miközben egy ismeretlen nyelven motyogott valamit.

Aztán mélyen a felügyelő szemébe nézett. — A kézvonalaid veszélyes életről vallanak — suttogta. — A halál és a szellemek gyakori kísérőid. Résen légy, mert erős, nagyon erős ellenfelekkel kell megküzdened!

Az öregasszony elengedte John kezét, és belenézett a gömbbe.

— Alakokat látok. Szörnyű lények lépnek ki a sötétségből . . . Feléd tartanak. El akarnak pusztítani . . . Kénytelen vagy megküzdeni velük. — A nő hangja mind erősebb lett, mind metszőbb. — Téged . . . — Az öregasszony megakadt.

— Mi lesz velem? — érdeklődött John. Homlokán izzadságcseppek jelentek meg.

— Nem is tudom. Hirtelen eltűnt. Már semmit sem látok. Különös ember lehetsz, te idegen! Ki vagy? Mondd meg a neved!

Nem kapott választ.

— Mit csinálsz az életben? Gonosz szellemeket és démonokat láttam. Hosszú életem során ez mindössze kétszer fordult elő velem. Először negyven évvel ezelőtt, másodszor néhány hónappal ezelőtt.

— Néhány hónappal ezelőtt? — John rögtön felfigyelt az információra.

— Igen. Egy professzor volt nálam. Egy igen művelt ember.

— Brandon professzor volt az?

Az öregasszony meglepetten nézett Johnra: — Igen. Úgy hívták. De honnan ismered őt?

— A professzor már halott. Felderítetlen körülmények között meghalt. Szeretném a halálának okát tisztázni.

— Vigyázz magadra! Nagy veszélybe sodrod magad! A professzor nem hallgatott a figyelmeztetésemre. Kinevetett, amikor azt mondtam neki, hogy ne menjen el a templomba. De ő mindenáron találkozni akart Sakuróval. Még a szörnyű átok sem tántorította el. A halála nem lep meg. Én ezt már előre láttam. Ezért hallgass az én szavamra, fiatalember: ne menj el a sírhoz! Az átok téged is utolér! Újra beteljesül!

De John Sinclair megrázta a fejét.

— Oda kell mennem! Nem tehetek mást. Ez a munkám.

— Nem értelek.

A felügyelő felfedte előtte a történeteket, és elmagyarázta az összefüggéseket.

A jósnő arca elkomorult. A fel-fellobbanó tűz kísérteties árnyékot vetett az arcára, amitől még vészjóslóbbnak hatott az arckifejezése.

— Mégis fordulj vissza! — figyelmeztette újra John Sinclairet. — Gondolj arra, mi történt a professzorral! Térj végre jobb belátásra, és tegyél le a tervedről!

— Nem mehetek dolgavégezetlenül vissza — válaszolta a felügyelő.

— De Sakuro erősebb! A démonok birodalmában él. Hogy akarod őt legyőzni?

— Fogalmam sincs. De a lányt is nekem kell megszabadítanom Sakurótól.

— Látom már, hogy nem bírhatlak téged más elhatározásra. Nem hagyhatom, hogy védtelenül a veszedbe rohanj. Várj egy pillanatot, hozok neked valamit!

Az öregasszony eltűnt egy gyöngyfüggöny mögött.

Két perc sem telt el, s máris megjelent. Kezében szorongatott valamit.

Szorosan Johnhoz lépett. Kinyitotta a tenyerét, és John egy ovális alakú amulettet pillantott meg.

— Vidd magaddal ezt az amulettet! — mondta a jósnő csendesen. — Évszázadok óta a családom birtokában van. Még soha, egyetlen idegennek sem mutattam meg. Te vagy az első, aki látja, és neked is adom. Megvéd téged a sötétség hatalmaitól. Vigyázz rá nagyon! Nehogy elveszítsd! A világ minden kincsénél értékesebb! Fogadd el!

John óvatosan kézbe vette az amulettet. Nagyságához képest nehéz volt. A szép megmunkálású ezüstitárgy egyik oldalán rejtélyes jeleket és apró, egymásba olvadó figurákat fedezett fel. A másik oldalára bálványokat mintáztak.

— Ez Ra, a napisten — magyarázta az öregasszony. — Ő fog a sötétség

hatalmai felett győzedelmeskedni. Tedd a nyakadba az amulettet, és soha ne válj meg tőle!

John nyakába akasztotta a különös talizmánt, ami egy vékony ezüstlánccon himbálózott. Búcsúzáskor hiába kérdezte az öregasszonyt, hogy mivel tartozik. A felügyelő megígérte, hogy még ellátogat hozzá.

Odakünn megcsapta az utcai zsivaly. Viszonylag hamar megtalálta a szállodát, bár így is éjjél felé járt már az idő, mikor a hallba belépett.

A recepciónál ugyanaz a szikár férfi volt. Éppen egy új vendéggel tárgyalt, egy angol fiatalemberrel.

John még elmenőben hallotta, hogy a portás megkérdezi a vendég nevét.

— Wendell Carson a nevem — válaszolta az.

John Sinclair már nekieredt a lépcsőnek, de a név hallatán megtorpant. Villámcsapásként hatott rá ez a név. Hiszen éppen Wendell Carsonnak hívják azt a diákot, aki Brandon expedícióján részt vett!

A portás észrevette, hogy a felügyelőnek földbe gyökerezett a lába: — Valamit óhajt, Mr. Sinclair?

— Nem, semmit sem.

John továbbment a lépcsőn, csak egyszer sandított még hátra. Így láthatta, hogy Wendell Carson utánabámul.

John az első lépcsőfordulóban elrejtőzködött. Amikor Wendell Carson lépéseit meghallotta, felszaladt az első emeletre, és elbújt egy beugróban.

A diák elhaladt előtte, s felment a második emeletre. A felügyelő meglepetve látta, hogy mégiscsak akadt még üres szoba. Megvárta, míg kattan az ajtózárr, majd ő is felszaladt a másodikra. Itt is, akárcsak a többi emeleten, gyenge félhomály uralkodott. Alig lehetett a szobaszámokat elolvasni.

Az egyik ajtó alól fény szüremlett ki. Ez lehetett Carson szobája. Jobbra az első ajtó.

A felügyelő tétovázott, hogy bekopogtasson-e hozzá, de végül is úgy döntött, hogy csak másnap beszél vele.

Így inkább a szobájába ment, ahol Bill már az igazak álmát aludta.

John Sinclair az ágyon üldögélve, elgondolkodva szemlélgette az amulettet kulcsosomója kislámpájának fényében.

Vajon szüksége lesz-e majd rá?

Hirtelen legyűrte a fáradság, és elbóbiskolt.

Fülsértő ajtónyikorgásra riadt fel szunyókálásából. Valaki becsukta maga mögött az ajtót, és a folyósóra lépett.

De vajon ki? Wendell Carson talán?

Ez a legvalószínűbb!

John a zsebébe csúsztotta kislámpáját, s két lépéssel máris az ajtónál termett. Kikukucskált a résnyire nyitott ajtón, s megpillantotta Wendell Carsont, amint lábujjhegyen settenkedik a folyosón. Elhaladt sorra az ajtók mellett, majd megállt az egyik előtt.

Sheila Hopkins szobája volt az!

John csak a hátát látta, de azt így is észrevette, hogy a diák bekopogtatott Sheilához.

A három hangos koppanás visszhangzott az éjszakai csendben.

— Hopkins kisasszony — suttogta Carson —, hall engem?

— Egy pillanat — hallotta John Sheila hangját —, ki az?

— Wendell Carson.

A névre meglepett kiáltás hallatszott az ajtó mögül.

— Beszélnem kell magával feltétlenül! A vendégkönyvben láttam meg a nevét. Kérem, nyissa ki az ajtót!

Néhány másodperc telt el, majd a kulcs megfordult a zárban.

Sheila Hopkins állt az ajtóban sötétvörös pongyolában.

Wendell Carson besurrant a szobába. Sheila rögtön bezárta az ajtót.

John persze majd meghalt a kíváncsiságtól, hogy mi közlendője lehet Carsonnak. Ezért ő is bekopogtatott a lányhoz.

— Engedjen be, Hopkins kisasszony! Én vagyok az, John Sinclair.

— Igen, máris. Egy pillanat türelmet!

— Nem kell Mr. Carsont elrejtenie! Úgyis tudom, hogy a szobájában van!

John fürge lépéseket hallott, majd kinyílt az ajtó.

Wendell Carson a falnak támaszkodva állt. Kezét a zsebébe süllyesztette, és dacos arcot vágott. A gyenge világítás ellenére Johnnak rögtön feltűnt a sápadtsága.

— Mr. Carson régi ismerősöm — magyarázkodott Sheila.

— Tudom — legyintett John. — Ismerem a nevét a rendőrségi iratokból. Már Londonban is próbáltam ráakadni, de sehol sem találtam. Nyomtalanul eltűnt. S itt kibe botlok? Éppen őbelé! Hát nem különös?

— Hogy képzeled, hogy ezt megengedheti magának! Nincs hozzá joga, hogy az én személyes ügyeimbe... — Carson nem tudta leplezni idegességét.

— Mr. Sinclair a Scotland Yard felügyelője — vágott gyorsan a szavába Sheila.

— Na és? Most Egyiptomban vagyunk, nem Angliában!

— Az országhatárok megszűnnek számomra, ha egy bűntényt kell meg-

akadályoznom. Arra kérem, Carson úr, hogy válaszoljon néhány kérdésemre!

— Eszembe sincs!

— De, Wendell — avatkozott bele Sheila ismét a beszélgetésbe békítő szándékkal —, Kennethről akar kérdezni téged. Tudnunk kell, hogy mi történt. Jó barátok voltatok, a sorsa téged is érint.

— Talán mégsem — suttogta John.

Wendell Carson néhány másodperc leforgása alatt megváltozott: vicsoritani kezdte a fogát, és arca rémséges szörnypofává torzult.

— Wendell!

Sheila velőtrázó sikolyára a fiatalember felé fordult, s ő ijedten hátrált.

John Sinclair már sejtette, mi következik. Egy ugrással kettejük között termett.

— Veled is végzek! — sziszegte Carson. — Emberi lény nem árthat nekem! Igen, jól hallottátok! Nem vagyok már ember! Egy démont szolgálok, Kennethel együtt. S most magammal viszlek benneteket is a birodalmunkba!

Wendell Carson kinyújtotta a kezét, hogy megragadja Johnnt.

Abban a pillanatban rácsapott a felügyelő kézzel Carson csuklójára.

A nagy erejű ütéstől egy ember karja eltört volna, de a démon meg sem érezte.

Mintha hozzá sem ért volna Carsonhoz!

John lába elzsibbadt. Lassan hidegség áradt szét testében. Ezt már megélte egyszer.

Sheila suttogó hangját hallotta a háta mögött: — Gyere, Wendell, vigyél el Kennethhez! Gyorsan!

Ekkor valami felfoghatatlan dolog történt!

Wendell Carson egészen egyszerűen csak úgy átsétált John testén, mint ha az nem is létezne . . .

John érezte, amint a hideg felfelé kúszik a testében, s lassan szétárad tagjaiban.

Védtelen, kiszolgáltatott helyzetében a démon játékszerévé vált. Néhány pillanat múlva — akárcsak a többieknél — beáll valamiféle hullamerevség. Ebből a halálszerű állapotból csak Sakuro tudja feloldani.

A hideg már a derekát is szoros abroncsba szorította.

Mögötte Sheila Hopkins felnyögött. Ki tudja, miféle szörnyűséges játékot űz vele Sakuro?

John még tudta mozgatni a karját. Heves mozdulattal feltépte az ingét, és megragadta az ezüstláncot.

— Ide nézz, Carson! — John kinyújtott jobb kezében ott himbálózott az amulett.

Carson felnyögött mögötte.

John meglóbálta az amulettet, és érezte, hogy lassan feloldódik bénultságából.

Megszűnt a dermesztő, hideg érzés!

John megfordult. Az amulett nyitott tenyerén csillogott.

Wendell Carson a földre zuhant.

A réműlettől tágra nyílt szemmel meredt John kezére.

John Sinclair lassú léptekkel közelített a démonhoz.

— Nem — suttopta az páni félelemben. Megpróbálta arcát felemelt karjai mögé rejteni.

De John Sinclair nem ismert kegyelmet.

Magához vonta a hatalmától megfosztott démont, és Carson melléhez szorította az amulettet.

— Jaaaaj!!! — szörnyű kiáltás tört fel Carsonból.

John Sinclair hátán a halál jeges lehelete futott végig.

Az amulett izzó vasként égett a démon mellében.

A démon hátrahanyatlott.

Kis, kékes lángok lobbantak fel hirtelen a testében, majd égő koszorút vont a tűz teste körül. Wendell Carson a pokol tüzében enyészett el.

Az ajtóban Bill Conolly és a portás jelent meg váratlanul.

Sheila Hopkins a földön feküdt, és mindkét kezét a fülére tapasztotta.

— Úristen! Mi történt itt, Joe? — Bill alig talált szavakat döbbenetében.

— Egy démon pusztulását láttad — mondta Joe csendesen.

— Hogyan? Nem értelek.

— Sheilának látogatója volt. Egy bizonyos Wendell Carson, aki annak idején részt vett az expedícióban.

— És... ő...?

— Igen, egy démon volt.

— Még mindig nem értem — sóhajtott Bill.

— Rögtön megpróbálom világossá tenni számodra, de előbb Sheilát kell gondjainkba vennünk.

Sheila Hopkins még mindig sokkos állapotban volt. John és Bill az ágyra fektették.

— Hozzon egy konyakot! — vetette oda John a krétafehér portásnak.

— Azonnal hozom.

— Mi az? — kérdezte Bill Johntól, a kezére mutatva.

— Egy amulett. Ma este kaptam egy öreg jósasszonytól. Ez mentette meg az életemet. Az öregasszony azt mondta, hogy ez az amulett megvéd a szellemektől és a démonoktól. Igazat mondott.

A portás visszaérkezett egy félig teli konyakosüveggel.

— Adja ide! Aztán hagyjon magunkra minket! — rendelkezett John.

A portás hajlongott, s hátrafelé lépkedve elhagyta a szobát.

John Sinclair töltött egy kis italt az alélt lánynak.

A hatás nem késett: Sheila kinyitotta a szemét, és mélyeket lélegzett. Zavartan pillantott a két férfira: — Mi történt!? Mi történt Wendell Carsonnal? Miért kiabált olyan borzalmasan? Többre nem emlékszem — mondta Sheila kimerülten.

— Wendell Carson meghalt. Démon volt.

Erre Sheila sírva fakadt. — Akkor elveszett Kenneth! — A lány alig tudta magából kipréselni a szavakat, oly erősen zokogott.

— Igen — mondta John halk hangon. Hagyta, hadd sírja ki magát a lány.

Bill Conolly nagyobb együttérzésről tett tanúbizonyságot: — Mi minden ment keresztül, szegény! És még mi minden vár rá! De, John, tartozol nekem egy magyarázattal!

— Máris következik: úgy képzelem, hogy Sakuro látszathalálra ítéli az embereket. Ebből az állapotból csak ő tudja őket felébreszteni. Így azok gyakorlatilag a rabszolgái.

— Könnyen meglehet — vélte Bill —, de akkor miért kellett Brandon doktornak meghalnia? Hiszen már Sakuro kezében volt!

— Azt én sem tudom. Egyelőre legalábbis . . . — fűzte hozzá.

— A történetek ellenére el akarsz jutni a piramishoz?

— Mi sem természetesebb!

— És Sheila?

— Szerintem mellettünk van egyedül biztonságban.

Bill megvonta a vállát. Még neki is sok volt az, aminek tanúja volt. És ez még csak a kezdet. A folytatás még rosszabb is lehet . . .

A piramis meglehetősen messze volt az autóúttól.

— Az lenne a legjobb, ha bérelnénk egy dzsipet — ajánlotta Sheila —, Brandon és csapata is egy terepjárával közelítette meg a piramist.

A lány már teljesen a régi volt. Az éjszaka sikerült még néhány órát aludnia.

John másnap szerzett egy dzsipet, egy térképet a környékről, trópusi ruhákat és szurokfáklyákat. Az utóbbiakat csak biztonság kedvéért, ha a zseblámpákkal valami történne.

Letértek az autóútról, s egy földúton haladtak a piramis felé. Nehéz út állt előttük: a dzsip nagyokat zökkent a homokos, rögös úton. John ült a

volán mögött. Vezetés közben folyvást szitkozódott. Már most kibírhatatlan volt a hőség. Kegyetlenül perzselte a nap a végtelen homoktengert. Az izzadság vékony csíkokban folydogált Sheila és a két férfi testén.

— Milyen messze van még? — kérdezte John a mellette ülő Bill Connollyt.

A riporter a térképre pillantott: — Úgy tizenöt mérföldnyire lehetünk, ha hinni lehet ennek a rajznak.

Kemény megpróbáltatás még tizenöt mérföldnyit rázkódni a kocsiban! John nagyobb sebességre kapcsolt. Összeszorított szájjal vezetett tovább.

Sheila hátul ült, így ő szenvedett leginkább a rázkódstól. De jól tartotta magát.

— Lehet, hogy még megmenthetjük Kennethet? — szólalt meg hirtelen.

— Remény mindig van — válaszolta John, nem sok meggyőződéssel a hangjában.

A nyugati horizonton lassan előbukkant egy piramis csúcsa. Arrafelé is vezetett egy kis út.

— A mi piramisunkat miért nem keresik fel tulajdonképpen a turisták? — fordult hátra Bill a mögötte ülő Sheilához.

— Ha jól tudom, azért, mert elátkozták a sirt. Még az itt élő emberek sem merészkednek a közelébe. Kenneth említette, hogy néhányszor gombafelhőt lehetett látni a piramis felett. Ez azt jelenti, hogy az istenek újra a földre látogattak. Még belegondolni is szörnyű!

Az út hátralévő részét némán tették meg. A dzsip is kitett magáért, nagy nehezen átküszködte magát a térdig érő homokon.

Végre, nagy sokára feltűnt a messzeségben a hön áhított piramis.

— Remélem, nem délibáb — dörmögte magában Bill.

Ahogy közeledtek a monumentális kőépítményhez, lassan a bejáratnál magasodó figurákat is felismerték.

Óegyiptomi istenszobrok voltak. A kőből faragott, ház nagyságú alakok fenyegetően hatottak.

John kikapcsolta a motort. A dzsip bugyborékoló hangot hallatva megállt.

Félelmetes csend vette őket körül. Állt a levegő, megszűnt minden légmozgás. Még a sivatagban örökké fújó, forró szél is elült.

John szállt ki elsőként a kocsiból. Tagjai elzsibbadtak a hosszú út alatt. Néhány lazító gyakorlatot végzett, és máris felfrissült.

Lassú léptekkel a kőbe faragott istenek felé indult.

— Hol van a bejárat? — kérdezte Bill a háta mögött.

— Az orrunk előtt!

— Hogyan?

John megmutatta: — Nézd csak ezt a nagy követ! Ez a bejárat!

— Hogyan mozdítjuk ezt meg?

— Gyerekjáték! Csak meg kell nyomni egy pontot a megfelelő helyen — sietett a magyarázattal Sheila.

— Ismeri azt a pontot?

— Nem, de nem nehéz megtalálni.

— Ki tudja!

John tenyerével végigsimította a hatalmas kőtömböt. Persze nem érte fel a négy yard magasságú sziklát, de abból indult ki, hogy a zár nyitószervezte mindenképpen testmagasságban van. Hiszen valahogy régen is bejutottak az emberek a piramisba.

Mindhárman nekiálltak, hogy centiméterről centiméterre végigtapogassák a kőtömböt.

Sheila hirtelen felkiáltott: — Megtaláltam!

A lány egy kis hasadékot talált a sima kőfalon. Nekidőlt a kőlapnak, s azt minden nehézség nélkül arrébb tolta.

Sötét üreg tárult eléjük.

Bill visszaszaladt a dzsiphez, és kivette a fáklyákat. A többi holmi már náluk volt.

John lépett be elsőként a piramis belsejébe.

Dohos, de hűvös levegő csapta meg őket. John tudta az olvasmányaiából, hogy a piramis belsejébe szellőzőaknákon keresztül hatol be friss levegő.

A felügyelő felkapcsolta a mellén himbálózó zseblámpát.

A fénycsóva kettészelte a sűrű sötétséget, és felriasztotta az alvó denevéreket. Izgatott szárnycsattogással köröztek a betolakodók feje körül.

Sheila Hopkins riadtan húzta be a nyakát. A lámpáját már ő is bekapcsolta, így a három fényugár felfedte a piramis belsejébe vezető nyílegyenes, széles járatot.

A kőlap hangtalanul bezárult mögöttük.

John egy csomag gyufát vett elő a zsebéből. A rájuk nehezedő súlyos csendben a gyufa sercenése robajszerű hangnak tűnt. A lángocska nyugtalanul pislákol.

— Valahonnan levegő jön — állapította meg John. Furcsán kongó hangjától Sheila megborzongott.

A láng kialudt.

— Menjünk tovább! — javasolta John.

Libasorban lopóztak tovább, középen Sheila haladt.

Néhány perc múlva a járat elkeskenyedett és elágazott.

— Most merre? — kérdezte Bill.

— Jobbra megyünk! — hangzott a döntés.

Egyre mélyebben hatoltak a piramis belsejébe. A lámpákkal végigpásztázták a falakat. Mindenütt falfestményekre vagy kőbe vésett figurákra esett a fény.

— A tudomány kincsestára — suttogta Sheila.

Váratlanul kiszélesedett a járat, majd vége szakadt: egy fal zárta el az utat előlük.

— Az ördögbe — szitkozódott Bill —, mégiscsak balra kellett volna fordulnunk!

John végigtapogatta a sima falat.

— Forduljunk vissza! — ajánlotta Bill.

Sheila hirtelen megragadta a felügyelő karját: — Mr. Sinclair! Nem hallja?

John erősen koncentrált, de eredmény nélkül: — Sajnálom, semmit sem hallok! És te, Bill?

Az újságíró a fejét rázta.

— Nem létezik, hogy nem hallja ezt a csodálatos éneket! . . . Gyönyörű zenét hallok! Muszáj közelről hallanom!

A lány elrohant a vélt hang irányába.

— Sheila! — kiáltotta utána a felügyelő. De ő már semmit sem hallott.

— Az ördög vigye el! — Káromkodva a lány után eredt. Pár lépés után beérte, és megragadta a vállát.

A lány teljes erejéből védekezett, és ökölrel csapdosott maga körül. A felügyelő kénytelen volt szorításán lazítani, mert az egyik ütés alaposan szájon találta.

Sheila kihasználta az alkalmat, és kitepte magát a felügyelő kezéből.

— Kenneth, rögtön nálad vagyok! — sikoltotta futás közben.

John nem hagyhatta magára a lányt, azonnal utánaeredt. Hatalmas ugrásokkal vette üldözőbe. Még néhány yard és beéri . . .

Abban a pillanatban a lány szőrénszálán eltűnt!

A felügyelő csak a jó ösztöneinek és gyors felfogásának köszönhetette, hogy nem jutott hasonló sorsra, mint a lány.

A lába előtt mély szakadék tátongott.

Sheila sikolya a fülében csengett. Teljes erőből elrugaszzkodott, és egy tigrisugrással átlendült a sötét lyuk fölött. Vállra érkezett, de nem esett bántódása. Azonnal talpra ugrott. A lámpa is égett, mivel ütészálló üvege volt.

— Sheila!

Nem érkezett válasz a felügyelő kiáltására. Sheila Hopkinsnak nyoma veszett! Hiába meresztette szemét a felügyelő: eltűnt a lyuk is! Először csapóajtóra gyanakodott, de a talaj újra sima volt. Megtörölte a homlokát.

— Csak nem képzelődöm?!

Lehajolt, és megvizsgálta azt a helyet, ahol a lány eltűnt. Semmit sem talált. John az ajkába harapott: az első győzelem Sakuróé!

John visszafordult. Barátjával együtt akart a lány keresésére indulni.

— Bill! Gyere!

De Bill Conolly nem válaszolt. John visszafutott az út elejére, de hiába kiabált újra, nem kapott választ. Az újságírónak híre-hamva sem volt.

John gyomra összeszorult. Szörnyű érzés tört rá: ez a piramis lesz talán a sírja?

A további események ezt látszottak igazolni, mert hirtelen felharsant egy döngő hang.

— Sakuro mindenkit elvisz . . . mindenkit elvisz . . .

A kísérteties hang visszaverődött a járatok falán.

A felügyelő a rémülettől megdermedt.

Sötétség!

Fenyegető, ijesztő sötétség!

— Ki akarok innen jutni, ki akarok jutni! — A lányt fojtogatta a sírás, szinte már hang sem jött ki a torkán.

Visszapergette magában az eseményeket, és újra átélte az iszonyatot.

Valami miatt futásnak eredt. De miért?

Kenneth volt az! Igen, az ő szavának engedelmeskedett! Aztán egy szédítő zuhanás következett. Egy pillanat múlva nekivágódott valaminek, majd elvesztette az eszméletét.

Sheila elgyötörve felsóhajtott, s végigtapogatta a testét. Szerencsére ép-ségben megúsza.

Lassan megnyugodott, és végiggondolta a történeteket.

Belényilallt a felismerés, hogy egyedül van.

— Mr. Sinclair! Mr. Conolly! — De Sheila hiába kiáltozta a két férfi nevét, válasz nem érkezett.

Újra és újra megpróbálkozott a lány. Mindhiába.

A félelem, hogy élve eltemetve, a piramisba falazva kell meghalnia, mind erősebb lett benne.

— A lámpa, a lámpa! — jutott hirtelen eszébe, és a melléhez kapott. Megörült, amikor ujjai kitapintották a lámpát.

Visszafojtott lélegzettel tapogatta ki a kapcsolóját, és megnyomta. Semmi! A lámpa nem égett!

Sheila úgy érezte, mintha egy világ omlott volna össze benne. Kétségbeesésében elhajította a lámpát. Gyenge fény derengett fel.

Égett a lámpa!

Talán valami elmozdult benne, amikor Sheila a mélységbe zuhant, s most, a hirtelen mozdulattól magától megjavult.

A lány négykézláb odamászott a lámpához. Két kezébe fogta, úgy szorította, mintha értékes kincsre lelt volna.

Most már átvizsgálhatta börtönét.

Egy átlagos pince nagyságú tömlőcben volt. A kőből épült, vastag falakat mindenütt belevéselt jelek borították.

Sheila lassan körözött a lámpával.

A négy fal közül három üres volt. A negyediknél egy szarkofág állt.

Remegett a lámpa fénye, amint a lány megvilágította a szarkofágot.

Nem is sejtette, hogy ebbe a sziklasírba falazták be Sakurót több ezer évvel ezelőtt. Ez a kőkoporsó volt a végső nyughelye.

Sheila bizonytalanul megindult a szarkofág felé. Súlyos fedelére varázsigéket, és mindenféle szörnyűséges rajzokat véstek. A vonalak élesen rajzolódtak ki az eltelt évezredek ellenére.

A lány módszeresen megvizsgálta lámpájának fényénél a szarkofágot.

Feltűnt neki, hogy a fedél kissé ferden fekszik a koporsón.

„Csak nem . . . ?!” — nyilallt belé a szörnyű sejtelem, és akaratlanul is egy lépést tett hátrafelé. Reszketett a szája, és hideglelés rázta. Lehet, hogy Sakuro innen indult bosszúhadjáratára? Csak nem Brandon doktor szabaddította meg őt? És ha igen, akkor hogyan jutott ki innen a tudós?

A kíváncsiság felülkerekedett Sheila félelmén. Újra megragadta a lámpát, és mindkét kézzel belekapaszkodott a szarkofág tetejébe.

Minden erejét összeszedte, de nem tudta megemelni.

Kifulladásig abbahagyta. Kapkodva szedte a levegőt, remegett, mint a nyárfalevél.

Erőt gyűjtött, majd néhány perc után újra nekirugaszkodott. Teljes erőből nekifeszült, s megpróbálta a szarkofág tetejét eltolni. Zihált az erőfeszítéstől. Halántékán kidudorodtak az erek, úgy érezte, hogy dübörög a vér agyában.

És most! Megmozdult a fedél! Csúszott egy millimétert, majd még egyet, kettőt . . . s már résnyire kinyílt, nyitva volt!

Sheila Hopkins bevilágított a szűk hasadékon.

Szörnyű halálfej vigyorgott rá!

A látványtól hátrazuhan a lány. Velőtrázó sikolyt hallatott, s mindkét kezét az arcára tapasztotta.

De a legborzalmasabb csak most következett.

Sheila görcsösen kifeszülő ujjai között is látta, amint a szarkofág fedele lassan továbbcsúszott, míg végül a padlóra zuhant, és darabokra tört.

Csontos kéz nyúlt ki lassan. A kéz után a kar is megjelent, majd a váll, végül feltűnt a borzalmas halálfej.

Végtelen lassúsággal kiszállt a csontváz koporsójából.

Sheila már sikoltozni sem tudott. Csak nyomorúságosan nyöszörgött, térdre esve.

Zseblámpája könnyörtelenül megvilágította az iszonyatos jelenetet.

A csontváz szögletes mozdulatokkal, mint egy gép, megindult a védtelen lány felé...

Bill Conolly látta, amint John eltűnik.

Az újságíró megfordult, és még egyszer nekilátott a fal átvizsgálásának.

Tenyérével végigsimította a kőfalat. Hirtelen összerándult, mintha áramütés érte volna.

Mindkét keze odaragadt a falhoz!

A kemény fal olyan puha volt, mint a vaj.

Félelem tört rá. Ki akarta húzni kezét a masszaserű anyagból, de nem volt hozzá ereje.

A fal fokozatosan magához vonzotta.

Az újságíró kétségbeesetten ellenállt: lábát megfeszítette, és megpróbálta a karját kiszakítani az ismeretlen erő vonzásából.

Mindhiába. Tehetetlen volt a titokzatos erővel szemben.

Már az egész karja eltűnt a falban, s közvetlen közelről meredt a fenyegető sötétségbe. Idegei felmondták a szolgálatot. Kétségbeesett jajszó szakadt fel belőle, de abban a pillanatban már belé is fagyott.

Eltűnt Bill feje.

Az újságírót elnyelte a pokol.

Neeem!

Sheila Hopking egész testében remegett, a páni félelem teljesen elhatalmasodott rajta. A csontváz ujjai most megérintették a vállát. A másik kéz megragadta a haját, és hátrahúzta a fejét.

Sheila így egyenesen a halálfejre meredt. A zseblámpa még mindig égett, s a legapróbb részletet is megvilágította.

A szörnyű halálfej Sheila arcához hajolt, majd a csontkéz ütésre emelkedett.

És akkor valami különös dolog történt.

Zúgó hang töltötte be a helyiséget. A szavak egy ismeretlen nyelven visszhangoztak.

A csontváz elengedte a lány haját, és visszahúzódott.

Sheila már fel sem fogta, mi folyik körülötte. Feküdt a földön, és nyöszörgött. Teljesen összeroppant.

— Sheila! Sheila Hopkins!

A zúgó hangra a lány lassan felnézett . . . és meglátta maga előtt Sakurót!

A démon ott állt előtte, halálfej volt a kezében, és a szemüregből most is vér csordogált.

Sakuro testét vörös lepel borította. Arcát, mintha kőből faragták volna. Egy aszkéta vonásait viselte. Szeme sötét volt, szinte fekete, keskeny, görbe orra és pengevékony ajka kegyetlen vonást kölcsönzött az amúgy is ijesztő arcnak.

— Mit akar tőlem? — rebegte a lány halálra váltan.

Sakuro vékony szája gúnyos mosolyra rándult: — Rögtön megtudod. Elmondom neked, amit már dr. Brandonnak is elmeséltem. Amikor évezredekkel ezelőtt lefejeztek, senki sem tudta, hogy Sakuro életét nem lehet kioltani. Ebbe a börtönbe falaztak be. A testem az idők során elenyészett, de szellemem elpusztíthatatlan: a démonok birodalmába került, a földi és a túlvilági lét köztes terébe. Mivel Xotorez király átokkal sújtott, nem térhetem vissza az emberek világába, csak a démonok között élhettem. Ez alól az átok alól szabadított fel dr. Brandon. Behatolt a sírbolta, és ezzel feloldta az átkot.

— Akkor Brandon doktor a megszabadítója?

— Igen.

— Akkor miért ölte meg őt?

— Mert nem akart a szolgálatomba állni, akárcsak a fia. Ezért tetszhalottá változtattam, s csak akkor oldottam fel ez alól, amikor a koporsó az égetőkemencébe gurult.

Sheila Hopkins lélegzete elakadt ekkora kegyetlenség hallatán.

— Mit akarsz még tudni? — kérdezte Sakuro.

— Mi történt Kennethtel?

— Még semmi sem. Az én hatalmamban van, Wendell Carsonnal együtt. Ők ketten és Brandon doktor voltak a sírgyalázók. Az expedíció többi tagja nem merészkedett a piramis mélyébe. Kenneth Brandon már engem szolgál. Terád is ez a sors vár.

— Nem! Sohasem! — sikoltott fel a lány rémulten.

Sakuro ördögi nevetésben tört ki: — Nem tudsz védekezni! A hatalmamban tartalak. Itt lenn én uralkodom!

— Nem vagyok egyedül. Vannak barátaim, akik már a keresésemre indultak. Majd megtalálnak, és . . . — Sheila hangja megbicsaklott.

— A barátaid is az én hatalmamban vannak. Normális emberként innen már nem jutnak ki. Nekem fognak engedelmeskedni!

— Nem igaz!

— Majd bebizonyítom neked! És akkor szabadon választhatsz, akarsz-e szolgálni!

Sheila tekintete nyugtalanul járt ide-oda, majd megállapodott a csontvázon. Sakuro észrevette pillantását.

— Testi maradványom fontos feladatot fog végrehajtani. Megöli az egyik kísérődet!

— Nem! Kérem, ne tegye! — rimázkodott elcsukló hangon a lány. — Mindent megteszek . . .

— Szolgálni fogsz?

— Én . . .

— Igen vagy nem?

— Igen.

Sakuro gúnyosan hahotázott: — Hazudsz! Rögtön megérezem, ha egy ember hazudik! Így nem mentheted meg a barátodat! Az ő sorsa egyébként is eldőlt már. Most velem jössz, s mutatok neked valamit, amitől habozás nélkül a szolgálatomba állsz! Állj fel!

Sheila engedelmeskedett.

Sakuro odalépett hozzá, és felemelte a kezét.

A falban egy kő hirtelen elmozdult a helyéről, és egy keskeny nyílást tett szabaddá.

— Menj előttem! — utasította Sakuro a lányt, aki némán engedelmeskedett.

Számtalan utat jártak be, míg végül egy templomcsarnokba érkeztek.

A csarnokban világos volt. A falra erősített fáklyák kísértetiesen lobogtak.

Sheila körülnézett. És akkor meglátott valamit, amit sohasem fog elfelejteni . . .

Nyomasztó csönd nehezedett a felügyelőre. John még a szívverését is hallotta. Nem tudta kiverni fejéből a fenyegető gondolatot, hogy élve lesz eltemetve ebben a sziklasírban.

Kikapcsolta a fényt, minden figyelmét arra összpontosította, hall-e valami hangot. Jön-e már érte Sakuro?

De mi történhetett Bill Conollyval?

Gyenge fény szüremlett az egyik járat mélyéből. John rögtön észrevette, s feszülten figyelt.

A fény mind erősebb lett, s lassacskán egy alak bontakozott ki a sötétségből.

Egy csontváz!

John nem hitt a szemének. Szentül meg volt róla győződve, hogy hallucinál.

Behunyta a szemét, és újra kinyitotta.

Felgújtotta a lámpát.

Az erős fénysugár belehasított a sötétségbe, és éppen a csontvázat találta el.

A szörnyű alak mindössze néhány yardnyira volt Johntól.

John látta, hogy valami csillog a kezében.

Egy ezüstös fényű kard!

Erre hátrálni kezdett. Hirtelen eszébe jutott a Boszorkánymester — egy korábbi esete, amikor szintén halottakkal kellett megküzdenie.

A csontváz keze megemelkedett. A kard ott csillogott a kezében. Le akart sújtani vele, hogy kettéhasítsa John koponyáját.

A nagy lendülettől szinte süvített a kard.

John Sinclair abban a pillanatban félreugrott. A gyilkos szerszám csupán néhány milliméternyire csapott le tőle.

A felügyelő nagy lelki erővel legyőzte undorát, és ököllel belevágott a csontváz koponyájába.

A nagy erejű ütéstől összeesett a csontváz.

John lábujjhegyen közelebb lépett, és kitepte a két karját. Aztán a kard után nyúlt.

Összeszorított fogakkal több ütést mért a csontokra, és mind kisebb darabokra szabdalta.

S ekkor valami iszonyú dolog történt.

A csontdarabok megmozdultak, egymás felé indultak, majd egymáshoz illeszkedtek.

John Sinclair halálmegvető bátorsággal ismét felvette a harcot. Újra és újra széthasította a csontdarabokat, de mindhiába, azok mindig utat találtak egymáshoz, és összenőttek.

John most már tudta, hogy ebben a harcban ő mindenképpen alulmarad. Akkor jutott eszébe az amulett.

Eldobta a kardot, és előhúzta az amulettet nadrágja zsebéből.

A csontváz éppen újra támadásba lendült.

John a hüvelyk- és mutatóujja között tartva felemelte az amulettet.

Ez volt az utolsó reménye.

És megtörtént a csoda! Megállt a csontváz! Olyan hirtelen, mintha láthatatlan falnak ütközött volna. A kinyújtott kéz visszahullott, a lábak megroggyantak. A csontváz a földre omlott. A csontok egy szempillantás alatt szétesetek s aztán megsemmisültek.

Csupán egy marék hamu maradt utána.

A felügyelő nekidőlt a falnak. A végső kimerülés határán volt.

Összeszedte magát, majd elindult ugyanazon az úton visszafelé. És most rátalált a lyukra, amelyben Sheila eltűnt.

Innen kerülhetett elő a csontváz.

John a mélységbe világított. A lámpafény körbejárta a börtönt. John nemcsak a szarkofágot vette észre, hanem a falban lévő hasadékat is.

Habozás nélkül cselekedett: leugrott a mélységbe.

Épségben földet ért, és rögtön a nyíláshoz szaladt.

Egy keskeny úton indult el . . .

Vajon mi várja az út végén?

Bill Conolly a végtelen ürességben úszott. Nem tudta, hol van, lenn vagy fenn, már nem érzékelte a dimenziókat.

Az újságíró az emberi világ és a túlvilág határmezsgyéjén lebegett.

Miután áthatolt a falon, egy ismeretlen világba jutott. Öntudatlan állapótából egy kemény ütés szakította ki, amitől rögtön magához tért.

— Jaj, a fejem! — nyögdécselte szemét nyitogatva.

Bill Conolly a földön feküdt. Mindkét karja szorosan a testéhez simult. Megpróbált felegyenesedni, de nem sikerült.

Egész teste megmerevedett, nemhogy felállni nem tudott, de még a kisujját sem tudta megmozdítani!

De a szelleme és az érzékszervei kitűnően működtek: látott, hallott és tudott beszélni.

Bill megállapította, hogy egy magaslaton fekszik. Lobogó fények világították meg. Egy egész picit el tudta fordítani a szemét: falba erősített fáklyákat látott.

Senki emberfia nem volt a közelben.

Ember? Van-e még egyáltalán ember ebben a hatalmas börtönben? Bill már nemigen hitt ebben...

Mi történhetett Sheila Hopkinsszal? Él még? És John? Vajon hol lehet?

Bill Conolly tudatára ébredt reménytelen helyzetének, ahogy végiggondolta a kínzó kérdéseket.

Hirtelen lépések zajára lett figyelmes. A háta mögül közeledett valaki, a lassú léptek felé tartottak.

Egy árnyék esett Bill testére.

Visszafojtott lélegzettel várakozott. Mi következik? Itt a vég?

Az ismeretlen lény megkerülte Billt. A lábához állt. Amikor megfordult, Bill azonnal felismerte a férfit.

Kenneth Brandon volt az!

Fekete köpenyt viselt. Arca sápadt és beesett volt. Szeme mély üregben ült, és különös, vörös fénnnyel izzott.

„Véres” — borzongott meg Bill.

Kenneth Brandon hosszasan szemlélte az odacövekelte újságíró. Végre megszólalt: — Te is közénk fogsz tartozni!

Bill mély lélegzetet vett. Megpróbált nyugodt hangon megszólalni: — Ezt hogy értsem?

— Behatoltál Sakuro sírjába. Ez a tett nem maradhat büntetlenül. Te is, hozzám hasonlóan, Sakuro szolgálatába fogsz állni!

— Eszemben sincs!

Kenneth Brandon mindent tudóan nevetett: — Én is csak ezt hajtogattam. El akartam menekülni Sakuro elől, de ő még Londonban is rám talált. Így járt az apám is, akire szörnyű büntetést mért. Én már akkor tudtam, hogy nem szökhetem meg Sakurótól. Wendell Carson, az egyik legjobb barátom is ugyanerre a sorsra jutott.

— Carson halott!

— Tudom. A gyilkosa különösen súlyos büntetéssel lakol a tetteért.

Bill tudta, hogy John Sinclairról van szó.

— Mi történt a menyasszonyával? — sietett Bill témát váltani.

— Már nem a menyasszonyom többé. Az emberek a démonok legnagyobb ellenségei. Sakuro őt is elhozza a mi birodalmunkba. És téged is. Egy ősrégi ceremónia szerint történik minden. Levágnak a fejedet. Meghalsz, de mégsem vagy halott. A démon mágikus erejének engedelmességedre fogsz továbbélni a démonok és szellemek birodalmában. Amikor csak akarsz, visszatérhetsz a földre, de nem emberként. Megtanulod gyűlölni az embereket. Ha csak teheted, elpusztítod őket.

Az utolsó szavaknál furcsa változáson ment át Brandon arca. A szemek

hirtelen eltűntek, csak a szemüregek tántogtak orcáján. Az üregek lassan megteltek vérrel.

— Elérkezett a bosszú órája! — sziszegte vészjóslóan Kenneth Brandon, és egy görbe kardot húzott ki a köpenyege alól.

Lassan körözni kezdett Bill Conolly fölött. Közben egy ismeretlen nyelven szavakat mormolt.

Az újságíró merevsége fokozatosan feloldódott.

Megpróbálta felemelni a kezét.

Sikerült!

Újra érezte a lábát! Mintha friss vér áramlott volna tagjaiba!

Kenneth Brandon egy lépést tett hátrafelé.

— Állj fel! — parancsolta.

Bill még nehezen mozgott, de némi ügyel-bajjal sikerült feltápáskodnia.

— Menj az áldozati kőhöz! — Brandon a terem közepén elhelyezett sziklatömbre mutatott.

Bill elindult a kő felé. Amikor Brandon mellett elhaladt, villámgyors félfordulatot tett, hogy ököllel az arcába csapjon.

A megtorlás nem késett: az ütés Bill jobb oldali halántékát érte. Az újságíró hátrazuhan, mielőtt ökle célba talált volna, és belevágta fejét a kemény kőpadlóba.

— Minket nem lehet legyőzni! Menj tovább! — parancsolta Brandon. Bill nyöszörögve feltápáskodott. A jobb arcfele lángolt.

— Térdelj le a kő előtt!

Brandon minden szavával mintha kést döfött volna Bill szívébe.

— Most lehull a fejed!

Bill a vértől mocskos kőre meredt.

Egy ismeretlen erőnek engedelmeskedve térdre zuhant. Lépéseket halott. Felemelte a fejét.

Kenneth Brandon odament hozzá. Szeméből vér csöpögött, s végigfolyt az arcán.

Bill Conolly már semmit sem érzett, csak valami nagy belső ürességet. Mintha már minden iránt teljesen közömbössé vált volna!

Nem tudta, hogy ezt az állapotot Brandon mágikus ereje idézte elő.

Bill Conolly engedelmesen a kőre hajtotta fejét.

Kenneth Brandon felemelte a kardot.

Bill Conolly búcsút vett az élettől.

Sheila Hopkins elvesztette a lélekjelenlétét.
— Kenneth! Az éles sikoly belehasított a templom csöndjébe.

A váratlan hangra Brandon keze egy pillanatra megállt a levegőben.

Bill Conolly ezt megérezte, és gyorsan arrébb csúsztatta a fejét.

Abban a pillanatban lecsapott Kenneth Brandon.

A görbe kard éles pengéje belevágódott a kőbe, hajszálnyira Bill fejétől, és hatalmas csattanással széttört.

Kenneth Brandon még nem fogta fel, hogy mi történt. A pengére meredt.

— Kenneth! — Sheila nem bírta tovább, odarohant a vőlegényéhez.

— Ne mozdulj! — üvöltötte Bill.

De a lány süket volt, Kenneth karjaiba akarta vetni magát.

Nem fogta fel, hogy vőlegénye démonná vált.

Brandon megragadta a lányt, és dühösen ellökte magától. Billhez fordult, de abban a pillanatban Sakuro is közbeavatkozott. Eddig a templom mélyéről követte az eseményeket. Felemelte a karját. Erre Kenneth Brandon megállt.

Sheila zokogva feltápáskodott a földről, és odatámolygott Bill Conollyhoz, aki oltalmazóan átölelte.

— Mi történt Kennethtel? — A lány könnyei közt fuldoklott. — Véres a szeme! Borzalmas! Meg akar ölni!

Bill nem mondott semmit. Tudta, hogy Sheilának igaza van.

De ideje sem volt arra, hogy válaszoljon, mert Sakuro beszélni kezdett. Hangja olyan borzalmasan csengett, hogy mindkettejüket kiverte a jeges veríték.

— Nem menekülhettek a halál elől! Nincs kiút számotokra! Sakurónak szolgákra van szüksége. A démonok körében fogtok élni az örökkévalóságig. Engedjétek el egymást!

— Nem! Együtt maradunk! — Bill halálmegvető bátorsággal dacolt Sakuróval.

Válaszul gúnyos nevetésre fakadt a démon.

— Szerencsétlen földi lények! Csak nem gondoljátok, hogy ellenem szegülhettek? Figyeljétek! Megmutatom nektek, mekkora hatalmam van!

Sheila és Bill elszörnyedve látta, hogy Sakuro arca gyors változáson esett keresztül: a bőre kifeszült az arccsonton, a szemek eltűntek, és az üres szemgödrök vérrel teltek meg. Teste felemelkedett a földről és nőni kezdett. A hatalmas alak a fejük felett lebegett.

Eközben jéghideg áramlat futott végig a testükön. Izmaik lassan megbéapultak, egész testük kővé dermedt.

— Elérkezett a végórátok! Hamarosan a birodalmamban lesztek!

Sheilát és Billt megérintette a halál. Az életben maradás legkisebb reménye nélkül néztek a démon szörnyofájába.

A démon birodalmának kapujában álltak . . .

Sakuro!

A templomcsarnok hatalmas falai százszor is visszaverték az éles hangot.

A démon hátrafordult.

John Sinclair állt a templom bejáratánál. Bal kezében egy kardot tartott, jobb kezében egy amulettet.

Az amulett parázslott John tenyerében. Mágikus kisugárzása megérintette Sakurót.

A démon megtántorodott. Néhány pillanat leforgása alatt újra emberi alakot öltött.

— Elérkezett a végórád! — John megindult a démon felé.

De ekkor váratlan esemény zavarta meg: nem számolt Kenneth Brandonnal, aki Sakuro védelmében rá akarta vetni magát a felügyelőre.

John villámgyorsan megfordult. Brandon ugrás közben mozdulatlaná merevedett: az amulett természetfölötti ereje megdermesztette.

Iszonyú kiáltás szakadt fel melléből.

Megtorpant, mintha láthatatlan falnak ütközött volna, majd hátratántorodott. A mágikus erő a kőhöz röpitette. Hiába próbált mindkét kezét maga előtt tartva védekezni. A mágikus hatás alól nem tudta magát kivonni. Nyűszítve fetrengett a földön.

John fogta a kardot, és minden erejét összeszedve a szörnyűséges lény mellébe döfte.

Egy csepp vér sem buggyant ki.

Kenneth Brandon görcsösen belekarmolt a mély sebbe. Arca a felismerhetetlenségig eltorzult, szája hangtalan kiáltásra nyílt.

És akkor hirtelen kis kék lángocskák csaptak elő a démon testéből. A lángok gyorsan elharapóztak.

John tudta, hogy Kenneth Brandonnak vége: a pokol tüze emészti el. A szörnyűséges jelenetnek azonban még nem volt vége! Már csak a fej látzott. Kenneth Brandon arcán elviselhetetlen fájdalom tükröződött. Aztán egy utolsó jajszó hagyta el a haldokló ajkát.

Mindannyian a borzalmas jelenet hatása alatt voltak.

— Úristen — motyogta az újságíró.

— Túl vagyunk rajta. Megtört az átok.

Bill és Sheila csak most engedtek fel dermedt rémületükből. Sheila kérdően nézett a felügyelőre.

— Igen, a vőlegénye meghalt. — John a hamura mutatott.

— Ó, istenem! — Sheila kezébe rejtette az arcát.

— És Sakuro? — kérdezte Bill.

— Az ördögbe is! Eltűnt!

— Akkor még koránt sincs vége a történetnek! — Bill hangja nagyon aggodalmasan csengett.

— Attól tartok, igazad van.

— Akkor most mitévők legyünk?

— Minél gyorsabban lelépünk. Sheilának nyugalomra van szüksége.

— Mellette maradok. — Bill oltalmazóan a lány vállára tette a kezét. —

Tudod, merre van a kijárat?

— Igen. De mondd csak, hogyan kerültek a falakra a fáklyáink?

— Fogalmam sincs. Csak annyit tudok, hogy hirtelen eltűntem. A fal! —

Bill a homlokára csapott. — Igen, most jut eszembe. Áthúztak a falon!

— Komolyon mondod?

— A legkomolyabban!

— Hihetetlen! — A felügyelő a fejét rázta.

— Hogy érted?

— Hihetetlen, hogy vannak a világon olyan helyek, amelyeken keresztül az ember egy másik dimenzióba kerülhet. Olvastam ilyesmiről egy könyvben, de nem hittem, hogy valóban létezik.

Bill Conolly megvonta a vállát.

— Gyere! Vizsgáljuk meg, hogyan jutunk ki innen! — ajánlotta John.

Megtalálták a kifelé vezető utat. A fáklyákat otthagyták. Már nem volt szükségük rájuk.

Odakint perzselő napsütés fogadta őket.

Sheila, aki máris jobb színben volt, mélyeket lélegzett. — De csodálatos újra az emberi világban lenni!

A két férfi egyetértően bólogatott.

De John Sinclair nem tudta elnyomni magában a kellemetlen érzést: Sakuro még él!

Hetek teltek el, és semmi sem történt. John Sinclair megpróbálta elfelejteni Sakuro nevét, és új munkákba vetette magát bele.

Aztán elérkezett az újabb megpróbáltatásokat tartogató hétfői nap.

Sir Gerald Hopkins, egy vegyészeti mamutvállalat tulajdonosa, új leányvállalatot avatott fel. A gyártás megkezdését már a következő napra tervezték, ezért az iparmágnás ünnepséget rendezett a londoni Hilton Szállóban.

A tudomány és az ipar minden területéről érkeztek a vendégek, de magas rangú politikusokat is meghívott Hopkins, hogy ország-világ előtt megmutassa, milyen befolyásos ember, milyen széles körű kapcsolatokkal rendelkezik.

A nagy konferenciatermet rendezték be ez alkalomra. Minden készen állt az ünnepségre.

Gerald Hopkins a szállodai szobájában ücsörgött, és éppen átfutotta még utoljára a beszédét.

Telefoncsörgés zavarta meg az olvasásban.

— Igen . . . — Hopkins hangja csöppet sem csengett kedvesen.

— De apa! — hangzott a derűs női hang a kagylóból. — Ha meghallom a hangodat, máris magam előtt látom a bosszús arcodat.

— Szó sincs róla! Csak azt hittem, hogy megint egy ostoba újságíró . . .

— Nem mondj semmi rosszat az újságírókra! — szakította félbe Sheila az apját. — Végül is . . .

— Igazad van! — Sir Gerald Hopkins felnevetett. — Egészen elfelejtetem, hogy te is egy újságíróval barátkozol.

— Azért egy picit többről van szó . . .

— Micsoda újság! Csak nem gratulálhatok máris?

— Nem, még nem. Ott még nem tartunk. Hiszen tudod — a lány hangja hirtelen komor lett —, nem tudom Kennethet olyan könnyen elfelejteni.

— Tudom, gyermekem. Sajnálom, hogy nem lehetsz itt. Kellemes estét töltöttünk volna együtt az ünnepség után . . .

— Bújj inkább ágyba! — tanácsolta Sheila nevetve. — A te korodban már sok pihenésre van szükség! Minden jót, apa! Néhány nap múlva találkozunk.

— Neked is minden jót! — búcsúzott az öregúr, és kissé szomorkás mosollyal letette a kagylót.

Gerald Hopkins rajongásig szerette a lányát. Ő volt mindene, amióta a felesége meghalt. A gondolattól, hogy mennyi mindenben ment keresztül a lánya, még mindig megborzongott. Csoda, hogy életben maradt Sheila . . .

Gerald Hopkinst nyugtalanította a gondolat, hogy mikor megy férjhez a lánya. És vajon a jövőendő férj át tudja-e venni majd a hatalmas üzem vezetését?

Felkelt, és felöltötte a szmokingját. Aztán fogta a beszédét, és futó pillan-

tást vetett a tükörbe, hogy ellenőrizze ruházata-
tát. Elégedetten bólintott, és elhagyta a szobát.

A szállodai folyosó süppedős szőnyege el-
nyelte Gerald Hopkins lépteit. Halk nesz sem
hallatszott, amint a lift felé tartott.

Hirtelen hideg légáramlat csapta meg a tarkóját.

Megfordult, de senkit sem látott a háta mögött. „Talán a huzat” — gon-
dolta.

De tévedett.

Sakuro gyilkos lehelete érte tarkóját!

A négy lift közül az egyik üresen állt. Gerald Hopkins könnyedén be-
nyomta az ajtókat, megnyomta a földszinti gombot, és a párnás padra tele-
pedett.

Lenn a hallban már várták. Az újságírók szenzációra éhes hada rögtön
megrohmozta az iparmágnást.

Hopkins megpróbálta elhárítani a reá záporozó kérdéseket: — Hallgas-
sák meg az előadásomat, aztán jöjjenek el a sajtókonferenciára!

— Addigra kifutunk az időből! Lapzárta van! — kiáltotta az egyik újság-
író.

— Az a maga baja, uram! Kérem, engedjenek át!

Az újságírók kelletlenül arrébb húzódtak.

Gerald Hopkins átment a hallon, és balra fordulva belépett a konferen-
ciaterembe.

A terem zsúfolásig megtelt. Mindenki tudta, hogy ennyivel tartozik Ge-
rald Hopkinsnak.

A belépőt taps fogadta. Vakuvillogás és fényképezőgépek sűrű kattánása
kíséretében igyekezett a szónoki emelvényhez.

Amikor fellépett a dobogóra, egy szállodai alkalmazott egy pohár vizet
tett le elé.

Gerald Hopkins elhelyezte maga előtt a papírjait, és szépen artikulálva
beszélni kezdett. Az iparmágnás beszédei mindig magával ragadták a hall-
gatóságot, nem volt bennük egy fölösleges szó, minden gondolat logikusan
volt felépítve.

Tíz perc telhetett el, amikor Hopkins újra hideget érzett a nyakszirtjén.
Önkéntelenül megrázta magát, és a pohár víz után nyúlt, hogy igyon egy
kortyot.

De karja a mozdulat kellős közepén megdermedt.

Gerald Hopkins érezte, amint a jeges hidegség a lábából a testébe kúszik.
Még mondani akart valamit, de már csak nyögni tudott.

A hallgatóság nyugtalankodni kezdett. — Gyorsan egy orvost! — kiáltot-
ta valaki.

Mindannyian megbabonázva meredtek a szónokra. A feszült csöndben csak a tévékamerák zümmögése hallatszott. A kamerák mindent felvettek. Gerald Hopkins összeesett.

A nézők felugráltak és izgatottan kiabáltak.

Két orvos odarohant az emelvényhez, és gondjaiba vette a földön fekvő öregurat.

De már csak a halál beálltát tudták megállapítani.

— Semmit sem tehetünk, szegény Sir Gerald. Talán túlhajszolta magát. Az ő korában ez már könnyen előfordulhat. Rendelek egy halottaskocsit, addig maradjon itt!

— Rendben van.

„Nem akarok halottaskocsit!” — akarta kiáltani kétségbeesetten Gerald Hopkins, de nem jött ki hang a torkán.

Mindent hallott, ami körülötte folyt. Semmi sem kerülte el a figyelmét, látta a fölėje hajló kíváncsiskodók arcát, a gúnyos vagy éppen részvevő pillantásaikat.

— A halottaskocsi megérkezett — jelentette egy hang.

— Hát igen . . . Ennyi az élet — jegyezte meg valaki.

Két férfi felemelte Hopkinst, és befektette egy műanyag koporsóba. A fedelét rácsavarozták.

Elszállították a koporsót.

Sakuro igazi bosszúja csak most következett!

Sheila Hopkins fejcsóválva tette le a kagylót.

— Jellemző az apámra! Mindig csak a munka jár a fejében!

— Szerencse, hogy nem rá ütöttél! — vigyorodott el Bill, és feltett egy új lemezt.

Fülbemászó dallamú tánczene töltötte be az elegánsan berendezett szobát.

— Szabad egy táncra, ifjú hölgyem? — Bill könnyedén meghajolt.

— Ha nem lesz tolakodó, uram.

Az újságíró mosolyogva karjába zárta Sheilát, és a halk zene lágy ütemére lassan mozogni kezdtek. Sheila és Bill az utóbbi időben nagyon közel kerültek egymáshoz, a barátságból lassan szerelem lett. Az átélt szörnyűségeket megpróbálták elfelejteni.

Sakuro már csak egy rossz álomnak tűnt . . .

— Ó, de csodálatos! Bárcsak örökké tartana! — suttogta gyengéden Sheila.

— Csak rajtad múlik — mosolygott Bill —, összeházaszodhatnánk például!

— Ne beszélj erről, kérlek! Tudod, nem veled van baj, nekem kell még Kennethet elfelejtenem. Adj még néhány hetet!

— Nem szívesen teszem.

— Alig várod, hogy a papucs alatt nyögj?

— Azért annyira csak nem lesz borzasztó!

— Majd meglátod! Én egy . . .

Bill sosem tudta meg, hogy Sheila mi is valójában, mert megszólalt a telefonon.

— Az ördögbe. Már egy nyugodt estéje sem lehet az embernek? Ne vedd fel! — fortyant fel játékosan Bill.

— De felveszem, és megmondom, hogy nem érek rá.

Sheila kibontakozott Bill karjaiból, és felkapta a telefont.

Bill éppen a bárpulthoz lépett, hogy egy italt keverjen magának, amikor észrevette, hogy Sheila megszédül.

Egy ugrással mellette termett. — Mi történt?

Sheila nem tudott válaszolni. Rémülettől tágra nyílt szemmel a levegőbe meredt, és a telefonasztalkába kapaszkodott.

— Mi történt? — kérdezte Bill, izgalomtól elfúló hangon.

— Az apám . . . — Többet nem tudott kinyögni a lány. Összecsuklott. Bill még idejében elkapta, és egy karosszékbe ültette.

Aztán a kagyló után nyúlt. — Halló!

Semmi válasz. A vonal már megszakadt.

Bill egy ujjnyi konyakot öntött a lánynak.

Sheila halálsápadt volt.

— Mondd már, mi történt?

— Meghalt az apám. Összeesett a beszéd közben. Szörnyű! — Sheila zokogásban tört ki.

Bill Conolly arcavonásai megdermedtek. Úgy tudta, hogy Gerald Hopkins makkegészséges volt. Elképzelhetetlennek tartotta, hogy csak úgy egyszerűen összeessen. Nem, emögött biztos van valami!

Sakuro! — Majdnem elfelejtette már!

Utolérte őket Sakuro bossúja! A múlt sötét árnyai újra felderengtek benne. Félelem fogta el. Sheilát féltette leginkább.

Határozott mozdulattal a telefonért nyúlt.

— Kit akarsz felhívni? — kérdezte Sheila csendesesen.

Bill a lány könnyáztatta arcába nézett.

— John Sinclairt.

— Azt hiszed, hogy apa halálának valami köze van a múlt eseményeihez?

— Szinte biztos vagyok benne!

Bill keze remegett, amikor barátja számát tárcsázta. Ez is mutatta, mennyire felindult a történetektől.

John rögtön felvette a kagylót.

— Azonnal gyere ide! Meghalt Sheila apja!

— Máris indulok! — ígérte John.

Röpke negyedóra múlva valóban ott volt. Bill néhány szóval beszámolt az eseményekről.

John figyelmesen hallgatta. A végén csak annyit mondott: — Sakuro.

Bill rábólintott: — Mi is rá gondoltunk.

— Hát sosem lesz már vége ennek a szörnyűségnek? — zokogott fel megkínzottan a lány. — Hiszen mi nem is tettünk semmit! Miért nem hagy minket békében?

A lány kétségbeesett kérdésére a két férfi sem tudott válaszolni.

Ma kit hoztok? — kérdezte a férfi a hullaházban a belépő koporsóvivőket.

— Valami nagykutyát. Beszéd közben nyiffant ki. Szívroham. A halál nem válogat! Legalább ebben egyenlőek vagyunk. Persze ez aztán szép koporsót kap. De a férgek aztán ugyanúgy megzabálják.

— Igazad van — helyeselt a kollégája.

A két férfi lecsavarozta a koporsó fedelét, és betették Sir Gerald Hopkins egy ládába.

— Úgy hallottam, hogy holnap felboncolják. Pontosan akarják tudni, miben patkolt el. Mintha már nem lenne tökmindegy! Na, nekem nyolc, lépünk le!

Gerald Hopkins mindent hallott. Úgy érezte, mintha minden szót tüzes vassal égettek volna az agyába.

Felboncolnak!

Élve szétszednek!

Gerald Hopkins egymagára maradt a ládában fekvé, a hullakamrában. Az őr is visszavonult.

Pánik lett úrrá rajta. Kiáltani akart, világgá akarta kiáltani a szenvedését, de nem jött ki hang a torkán.

Úgy feküdt ott, mint egy halott.

És akkor valami megmagyarázhatatlan dolog történt.

Hangot hallott, és egy szörnyopofát látott, akinek szeméből csöpögött a vér.

— Sakuro vagyok, a démon! Elhoztalak a birodalmamba. Kiválasztott vagy! Neked kell félelmet és borzalmat ébreszteni az emberekben. Segítségemre leszel tervem végrehajtásában. Bosszút állok a lányodon és a két barátján, John Sinclairen és Bill Conollyn. Vállalkozol rá?

— Igen — mondta magában Gerald Hopkins.

Aztán már csak a démon szörnyűséges röhögését hallotta.

Újra magára maradt.

Tizennyolc másik halottal.

Nem, nem boncolhatják fel! — fordult John Sinclair másnap reggel a főnökéhez, Powell főfelügyelőhöz.

— És ugyan miért nem?

— Mert Sir Gerald Hopkins még nem halt meg.

Powell szája kissé fölényes mosolyra húzódott: — Ezt magyarázza el nekem, John! Hiszen az orvos szerint meghalt. Talán ravaszabb az orvosnál?

— Nem arról van szó. Tudja, hogy sokat dolgoztam ezen az eseten. Olvasta a jelentésemet is. A következőket fűzném még hozzá.

Ezzel John meggyőző érveléssel előadta a véleményét, s a feltételezéseit sem hallgatta el. Powell végül szabad kezet adott neki.

— Rendben van, John. Megpróbálok közbenjárni. Most mitévő lesz? John válasz helyett visszakérdezett: — Hol ravatalozzák fel?

— A birtokán, ha jól tudom. Van ott egy családi sírkert is, sőt egy ravatalozó is.

— Nagyszerű! — örült meg a válasznak a felügyelő. — Rögtön elmagyarázom, mit főztem ki!

A felügyelő vagy tíz percig beszélt. Ennyi elég volt, hogy az utolsó kétséget is eloszlassa főnökében.

— És ha baja esik a lányának, Sheila Hopkinsnak?

— Jó kezekben van a lány. A barátom, Bill Conolly vigyáz rá. Haja szála sem fog görbülni!

Nem állította volna, ha csak sejtette volna, mi vár még a lányra ...

Két nap telt el.

Sheila Hopkinsnak egyetlen szabad perce sem volt. Hagyatéki ügyek után futkosott, felmondta a biztosításokat, és még számtalan elintéznivaló akadt.

Bill Conolly, amennyire idejéből engedte, a lány mellett volt. De a szerkesztőségbe is be kellett időnként ugrania, így többnyire csak az estéket töltötték együtt.

Sheila rosszul nézett ki. Néhány kilót fogyott, szeme alatt sötét árkok húzódtak. Estére mindig holtfáradt volt. Bill Conolly odaköltözött hozzá, a nappali díványán vetett magának ágyat.

Sheila nyolc óra után ért haza. Bill már kevert neki egy italt.

— Idd meg — nyújtotta felé a poharat —, ez jót tesz!

Sheila mosolyogva megköszönte.

— Halálfáradt vagyok — mondta ásítózva. Lehuppant egy karosszékre, lerúgta a cipőjét, és feltette a lábát. — Bárcsak már mindenem túl lennék!

Bill gyengéden megsimogatta: — Holnap lesz a temetés. Holnap már túl leszel rajta.

— Mire gondolsz? — Bill érezte, hogy a lány libabőrös lett.

Sheila tekintete tele volt félelemmel: — Vajon apa is úgy fog kiabálni a koporsóból, mint Brandon doktor a temetésén?

Bill megkínzott mosollyal válaszolt: — A legjobb az lesz, ha aludni mész!

A lány bólintott: — Én is azt hiszem.

Sheila felállt, és búcsúcsókot lehelt Bill szájára: — Jó éjszakát! Szép álmokat!

— Jó éjszakát!

Sheila visszavonult a hálószobájába. Bill kevert magának még egy italt.

A lány levetkőzött, letörölte magáról a festéket, majd bezuhant az ágyba. De elaludni nem tudott. Sokféle gondolat keringett a fejében. Eszébe jutottak a piramisban átélt kalandok, és a Brandon-ház szörnyű titkai. A sötét gondolatok nem hagyták aludni.

Az óra mutatója a tizesen volt, amikor Sheila végre félálomba szenderedett.

Nemsokára újabb rémálom zavarta fel.

Izzadságban fürdött az egész teste. Hideg légáramlat hűtötte le forró arcát. Ugyanaz, amit már Brandon doktor házában is átélt...

Pánikba esett. Fel akarta kapcsolni a lámpát, de a karja megbénult. Égett a szeme. A torkát félelem fojtogatta.

Suttogást hallott, s mintha a nevét mondták volna.

Igen, most már jól hallotta!

Apja hangja volt az!

Nagyon csendes volt, mint egy halk sírás.

— Apa? — kérdezte Sheila remegve.

— Sheila ... gyere hozzám, gyere az apád-hoz ... Szörnyű kínokat kell kiállnom ... Gyere ...

— Igen, apa, megyek, várj rám ... — súgta Sheila.

A merevség hirtelen felengedett. A lány tudott mozogni. Kiugrott az ágyból, felhúzta a cipőjét, és egy könnyű kabátot terített a hálóingére. Fogta a kiegészítőjét, és kilopózott az előszobába. Bill Conolly békés hortyogása kihallatszott a nappaliból. Óvatosan kinyitotta az ajtót, és kisurrant a lakásból.

A lifttel egyenesen lement a garázsba, ahol a Jaguárja állt. Amikor kinyitotta a lift ajtaját, újra hangokat hallott. Gyorsan kilépett a liftből, és elbújt egy oszlop mögött.

Éppen az utolsó pillanatban. Egy szerelmespár ment a lift felé, kéz a kézben. Sheila megvárta, míg tiszta a levegő. Aztán a kocsihoz futott.

A slusszkulcs a kiegészítőjében volt.

Néhány pillanat múlva a Jaguár kigördült a garászból.

A lány merev arccal ült a volán mögött. Valami belső erő hajtotta. Az alvajárók biztonságával vezette az autót.

A családi birtokra hajtott, oda, ahol apját felravatalozták.

Sheila Hopkins a száz mérföldnyi utat egy szűk óra alatt megtette a kihalt utakon.

Még csak nem is remegett a keze, amikor kinyitotta a kovácsoltvas kaput.

Különös nyugalom szállta meg.

Felhajtott a meredek, kavicsos úton, majd a halottasház előtt lefékezett. Az épület mögött terült el a családi sírkert.

A halottasház kapuja nem volt bezárva.

Sheila lenyomta a vaskilincset. A nehéz ajtó csikorogva kinyílt.

Végigfutott a lány hátán a hideg. Belépett a halottasházba.

A csarnok homlokterében, egy emelvényen állt a koporsó. Nyitva volt. A félelmetes helyiséget hat, kovácsoltvas tartóba erősített, vastag gyertya világította meg, kísértetiesen táncoló fényeket varázsolva a falra.

Sheila lassú léptekkel továbbhaladt. Különös mosoly játszott az ajka körül.

Megállt a koporsó lábánál. Így egyenesen az apja arcába tekinthetett.

Gerald Hopkins úgy nézett ki, mintha aludt volna. Szeme becsukva, két keze a mellén keresztbe téve pihent. Drága halottasruhába bújtatták. A nyakában egy kis medália volt, elhunyt felesége képmásával.

A vörös bársonnyal bélelt, díszes koporsónak aranyozott fogója volt.

— Apa! Eljöttem hozzád! Hallasz engem?

A halott nem válaszolt.

— Apa!

— Apa, kérlek, válaszolj! — ismételte egyre sürgetőbb hangon.
Szörnyűséges színjáték! Egy lány a halott apját szólongatja . . . Kísértetiesen lobogó gyertyák, és a szélben nyikorogva lengedező ajtó . . .

Sheila óvatosan megkerülte a koporsót, és fellépett az emelvényre.

Kinyújtotta a kezét, és megsimogatta gyengéden apja arcát.

— Apa, hallgass rám! Hívtál engem, könyörgök neked, hallasz? — suttogta elfúló hangon.

És akkor megtörtént a csoda! A halott kinyitotta a szemét!

Első pillanatban visszahőkölt a lány, de aztán felnevetett: — Apa, nem vagy halott! Mindig is tudtam! Tudtam! Ó, istenem!

Sheila térdre zuhant a koporsó előtt.

Nem látta, hogy apja felegyenesedett. Csak akkor nézett fel, amikor az hajánál fogva, felemelte a fejét.

— Apa! — Sikoltása átjárta a halottasházat, megtört a fehérre meszelt falakon, és visszaverődött. A hang még sokáig a levegőben rezgett.

Sir Gerald Hopkins démonná változott!

Fejbőre sok helyen lefoszlott róla, s így előtűntek csupasz csontjai. Szemgödrében vér volt, ami vékony csíkban csordogált le szörnyű arcán.

— Sakuro szolgálja vagyok. Idecsalogattalak, hogy magammal vigyelek a démonok birodalmába. Gyere!

Keze Sheila után nyúlt.

A lány abban a pillanatban felismerte a veszélyt, és hátraugrott. Legurult az emelvényről, magával rántott pár gyertyát. Éles fájdalom nyilallt a hátába.

Ez a fájdalomérzés röpítette vissza a valóságba. Talpra ugrott, és a kijárat felé rohant.

Hirtelen megtorpant, mintha fal állná útját.

Sakuro állt az ajtó előtt!

Tompa hang verte fel álmából az újságíró.

Zavartan felegyenesedett. Egy pillantást vetett az órára: csak egy órácskát aludt.

Mi ébresztette fel?

Felállt, és felgyújtotta a lámpát.

Gyanakvó tekintetét végigjártatta a szobán. Aztán felfedezte, mire ébredt fel: a csapóablakot becsapta a szél. Bill odalépett, és beakasztotta az ablakot.

Cseppet sem volt már álmos. Előhúzott a széken heverő kabátjából egy doboz cigarettát, és rágyújtott.

Mélyeket szippantva kísétált az előszobába,
és megállt Sheila ajtaja előtt.

Vajon alszik már a lány?

Bill az ajtóra tapasztotta a fülét. Semmi nesz.
Semmi szuszogás.

Tétován az alsó ajkába harapott, aztán gondolt egyet, és halkán bekopogott.

— Sheila, alszol már?

Nem érkezett válasz.

Elfogta az idegesség. Határozottan lenyomta a kilincset, és benyitott. Sheila ágya üres volt. Az ablakon bevilágított a hold, sugara éppen az ágyra esett.

Az újságíró ereiben meghűlt a vér!

Rosszat sejtve azonnal a nappaliba rohant, felkapta a telefonkagylót, és reszkető ujjakkal John Sinclair számát tárcsázta.

A felügyelő rögtön felvette a kagylót, nem aludt még.

— Úristen! Tíz percen belül nálad vagyok!

Úgy is lett. Kilenc perc múlva csikorogva fékezett a felügyelő Bentley-je a ház előtt.

Bill Conolly már a járdán várta.

— Van valami sejtésed arról, hogy hol lehet? — kérdezte Johnt, amikor beugrott mellé a kocsiba.

— Igen, azt hiszem, tudom. A birtokon lehet, az apja ravatalánál.

— Jaj, istenem — suttogta Bill elsápadva —, remélem, még időben odaérünk...

Sakuro nevetése ördögi volt. Jobb karjával egy halálfejet szorított testéhez. Kenneth Brandon arcára hasonlított, s a szemekből vér csöpögött.

— Sakuro átka mindenkin beteljesedik.

Lassan Sheila felé indult.

A lány hátrált, egészen a koporsóig. Páni félelmében csak a fejét rázta, és értelmetlen szavakat motyogott.

Egy jéghideg kéz, hosszú karmokkal, átfonta a nyakát, és egy hang azt sziszegte: — A démonok várnak rád!

Az apja hangja volt.

Ez volt az utolsó, amit még észlelt.

Aztán elájult.

Itt, jobbra kell lennie, figyelj! — intett Bill a barátjának.

John sebességet váltott, kissé lassított. A fényszóró kiszakította a házat a sötétségből, amelyet egy kovácsoltvas kerítés zárt el az úttól.

A kapu nyitva állt.

John fékezett, majd újra gázt adott, és csikorgó kerekekkel felhajtott a kavicsos úton.

— A halottat a családi halottasházban ravatalozták fel — mondta a felügyelő.

Bill orra az ablaküveghez tapadt.

— Menj balra! Ott áll egy kis ház! És ni csak, ott van Sheila Jaguárja is!

John Sinclair beállt Sheila kocsija mögé.

A két férfi gyorsan kiugrott az autóból. John egy szempillantás alatt a halottasház tömör tölgyfából készült bejárati ajtajánál termett, ami résnyre nyitva volt.

— Maradj hátra! — súgta oda Billnek.

John kitárta az ajtót, de csak annyira, hogy éppen átférjen rajta. Odabent lélegzetelállító jelenet tárult szemei elé.

Sir Gerald Hopkins a koporsójában ült. Arca rémséges szörnyopofává torzult, szemüregéből vér csöpögött.

A három gyertya pislákoló fénye kísérteties árnyakat vetett a jelenlévőkre.

John megpillantotta Sakurót. Legfőbb ellensége hóna alatt megint egy halálfejet szorongatott.

A démon éppen előrehajolt, és kezét Sheila vállára tette.

— Sakuro! — kiáltott a felügyelő.

A démon összerándult a dühtől, amikor felismerte John Sinclair hangját.

— Vége a játszmának, Sakuro!

Mintha arcul csapták volna, a démon dühödten megpördült.

A felügyelő elindult egyenesen Sakuro felé. Kezét hátrakulcsolta, mintha el akarna valamit rejteni.

Sakuro a fogát csikorgatta: — Te ember vagy! És ember még nem győzött le démont! Ti emberek egy másik világban éltek, egy háromdimenziós világban. A démonok birodalmában nincsenek dimenziók. Próbálj csak legyőzni engem! Majd meglátod . . .

John Sinclair nem mozdult.

— Ekkora hibát nem követelek el. Tudom, hogy testetlen vagy, és fegyver nem ejthet rajtad sebet. De ez, igen!

Az utolsó szónál John kinyitotta a tenyerét.

A csillogó amulettet a démon felé tartotta.

Sakuro arca megrándult: — Tedd el! Azonnal tüntesd el! Ó, ezek a fájdalmak! — rikácsolta.

A démon megtántorodott, és a nyakához kapott.

— Jaaaaj! — A felügyelőnek borsódzott a háta a szívettepő kiáltástól.

A fájdalmas jajszó a koporsó felől érkezett.

Az amulett mágikus ereje elsőként Hopkinst érte el, hisz ő közel sem volt olyan erős, mint Sakuro.

Összevissza dobálta magát a koporsóban, és artikulátlanul üvöltött. Hirtelen kis lángocskák csaptak elő a testéből.

Sakuro egy sarokba menekült. Nem tehetett mást, mivel a kijáratot John elzárta előle.

A démon kétségbeesetten harcolt. Minden ördögi képességét latba vetette, hogy megtörje az amulett mágikus erejét. Szeme parázslott, ajka varázsigéket mormolt, kezével mágikus mozdulatokat végzett.

Mindenre elszánt, végső küzdelem volt ez.

John tenyerében az amulett izzani kezdett. Érdekes módon, a felügyelő nem érzett fájdalmat.

Legyőzi-e az amulett Sakuro gonosz szellemét?

Hirtelen összeesett Sakuro. Szeme kifordult. Mintha a koporsó felé nézett volna. Sir Gerald Hopkins egy utolsó, fájdalmas nyögéssel éppen kilehelte démoni lelkét.

A felügyelő már tudta, hogy győzött.

— Nézz rám, Sakuro, mielőtt meghalsz!

Minden szó halálos döfésként érte. Felemelte arcát, amely lassan rothadni kezdett.

— Sosem térsz vissza többé a földre, Sakuro! Pusztulj hát! — kiáltotta John Sinclair.

Mintegy jeladásra, az utolsó szavakra a pokol tüzének kékes lángjai csaptak fel a démon testéből. A pillanat törtrésze alatt a tűz martalékává lett.

De mielőtt porrá és hamuvá omlott volna, történt még valami.

Füstfelhő szállt fel. A gomolygó füstcsíkok furcsa alakzatokat képeztek. Az egyik mintha egy arc lett volna: Sheila Hopkins arca rajzolódott ki a füstből . . .

A démon már hatalmába kerítette a lányt, s csak az amulett mágikus erejének köszönhetően szabadult meg Sheila.

A haláltusa szörnyű sikolyaival telt meg a halottasház.

Aztán csönd lett. A füst feloszlott.

S a földön egy csontváz feküdt.

John a lábával arrébb lökte az egyik csontot, ami abban a pillanatban porrá vált.

John első gondolata Sheila volt, aki ájultan hevert a földön.

Abban a pillanatban megcsikordult az ajtó, és belépett Bill.

— Ezt senki sem fogja nekünk elhinni! Mindent láttam, John! De mi van Sheilával? Csak nem . . . ?

— Nem halt meg! Él!

— Hála istennek!

Bill karjába vette az alélt lányt, és kiment vele a kocsihoz.

John Sinclair még egy utolsó pillantást vetett a koporsóra. Mindössze egy marék hamu volt benne.

Hirtelen a jobb kezére pillantott. Eltűnt az amulett! John nem tudott erre magyarázatot találni, csak feltételezhette, hogy a végső, nagy összezapás következtében semmisült meg. Sosem tudja már meg, hogy így volt-e.

John Sinclair kilépett a halottasházból. Mélyen beszívta a hűvös éjszakai levegőt. A megpróbáltatások után újra ajándéknak érezte az életet.

A hold ezüstös fénykoszorúba vonta a kertet.

Nemsokára ezt az égitestet is felfedezi a tudomány. De közben az emberiség elfeledkezik arról, hogy a Föld is rejteget sok olyan titkot, amiről még csak sejtése sincs. John Sinclairnek alkalmá volt sok ilyen rejtélyes dolog nyomára bukkanni . . .

— John!

Álmodozásából Bill hívó kiáltása zökkentette ki.

— Megyek már! — John elindult a kocsija felé.

Három nappal később . . .

John az irodájában ült, és éppen a Sakuro-esetről szóló jelentést írta alá, amikor Bill Conolly berontott hozzá.

— Helló, öregfiú! — Bill csak úgy ragyogott a boldogságtól. — Tudod már a legújabb hírt?

— Nem. — John kedvesen elmosolyodott.

— Nemsokára vőlegény leszek.

— Rögtön gondoltam!

— Hogyhogy? — Bill csalódott arcot vágott.

— A vak is látta, hogy Sheila és közted van valami. De mondd csak, mi van vele?

— Ragyogóan érzi magát. Éppen a szanatóriumból jövök. Az orvosok azt mondták, hogy tökéletesen rendbe jött, pszichikailag és fizikailag egyaránt. Holnap hazaengedik.

— Na, ez örömhír! És veled mi lesz? Ipar-
mágnás leszel?

— Á, nem! Megmaradok a régi helyemen.
A lap épp most alakul részvénytársasággá.

Úgyhogy a barátod továbbra is a rendelkezésedre áll.

— És a jegyeseid mit szólnak majd ehhez?

— Hááát...

John felnevetett. — Szóval?

— Egy szava se lesz!

— Igazán? — John tamaskodva ingatta a fejét.

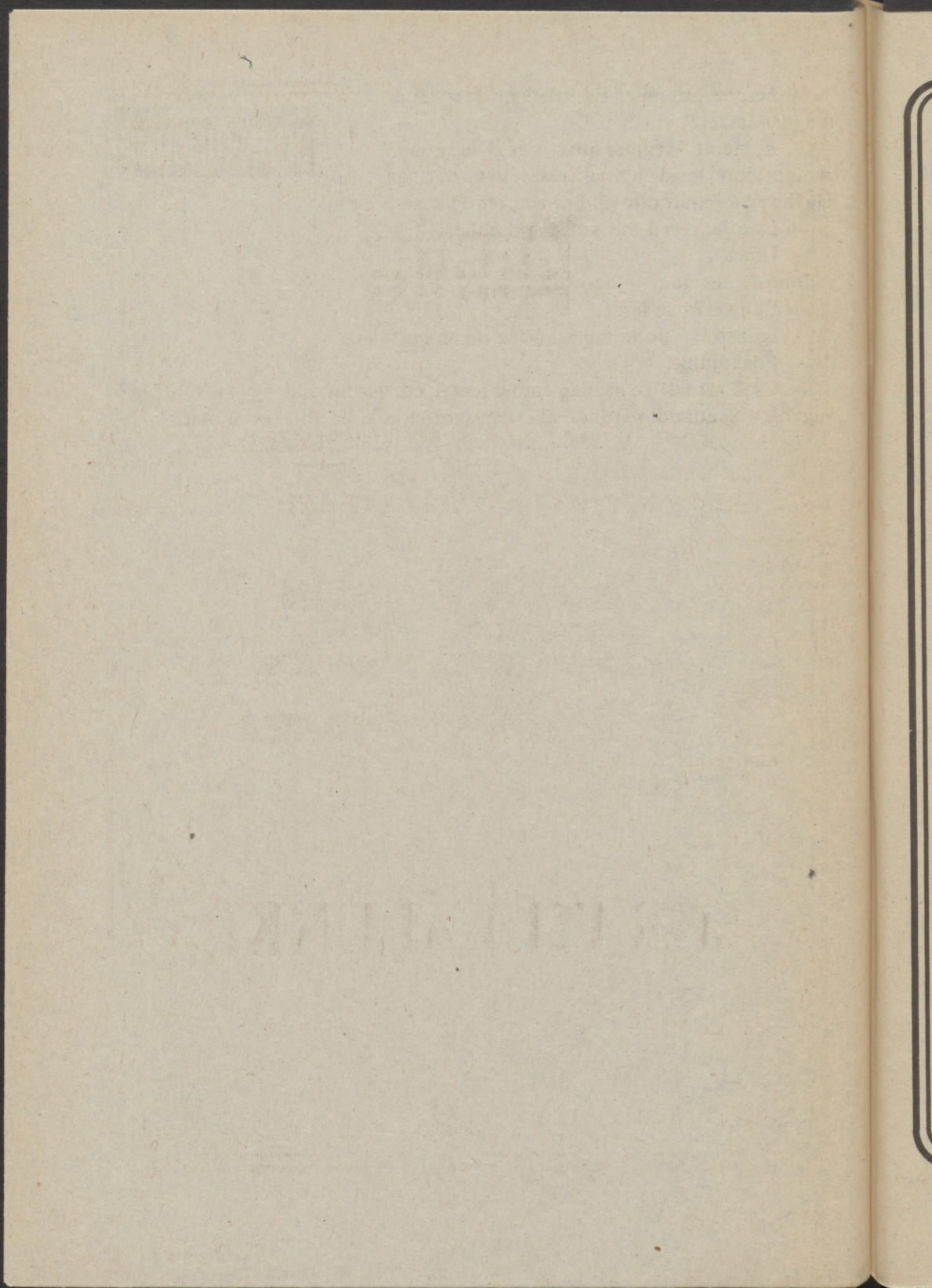
— Fogadjunk?

— Csak azt ne! Te gazdag ember leszel, én viszont csak egy kis felügyelő
vagyok a Scotland Yardnál, aki nem szórhatja ki az ablakon a pénzt!

BASTEI
BUDAPEST
JOHN SINCLAIR

VÉGE

**A JOHN SINCLAIR A SZELLEMVADÁSZ
2. SZÁMÁBAN MEGHIRDETETT
OLVASÓI PÁLYÁZAT NYERTESEI:**

1. KÖLES KATALIN

**1118 BUDAPEST,
GOMBOCZ ZOLTÁN U. 9.**

2. ROMMER ANDREA

**2366 KAKUCS,
ERDŐSOR ÚT 26.**

GRATULÁLUNK!

BASTEI
BUDAPEST

Peter Mattek

A SZUPERZSARU

Áprilistól
új regénysorozat!

IZGALMAS
BŰNÜGYI
TÖRTÉNETEK
A VILÁG
NAGYVÁROSAI-
BAN

Júniustól új sorozat!

SZILVIA

**A LEGSZEBB
SZERELMES
REGÉNYEK**

Ne feledje!

Minden hónap
első hetében

DR. STEFAN FRANK:
Egy orvos
különleges esetei

KERESSE
AZ ÚJSÁGÁRUSOKNÁL!

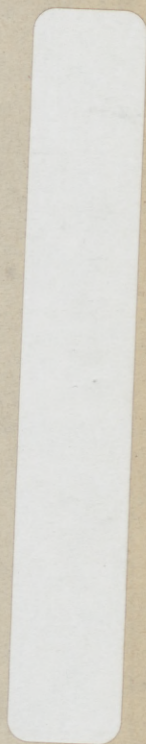
Hirdessen nálunk!

Hirdetésfelvétel:

1053 Budapest, Kossuth L. u. 4. II/6.

118-5716

ARANY KÖTÖTÜ

Az európai nők
kötős lapja

Kötésminták kezdőknek
és profiknak

A szezon slágerei

CSAK 78 FORINTÉRT

Megjelenik havonta,
kapható az újságárosoknál

Kedves olvasónk, ne feledje,
egy hónap múlva a sorozat
új történetével jelentkezünk:

Vámpírok temetője

A hátborzongató történet egy mocsár közepén épült, régi fogadóban játszódik.

Szörnyű dolgok esnek meg ott. Embereket az örületbe kergetnek, és a gyilkos mocsárba csalogatnak. Sokan a vérszívók fogságába esnek, és tetszhalottként új áldozatokat szednek. A nyomok egy isten háta mögötti kis faluba, Bradburybe vezetnek.

John Sinclair akkor lép színre, amikor a vérszívók egyik kollégáját is zsákmányul ejtik. A felügyelőt is lépre csalják, így kerül a vámpírok temetőjébe...

Szereti a hajmeresztő történeteket? Olvasson Sinclairt!